ПРОМІНЬ

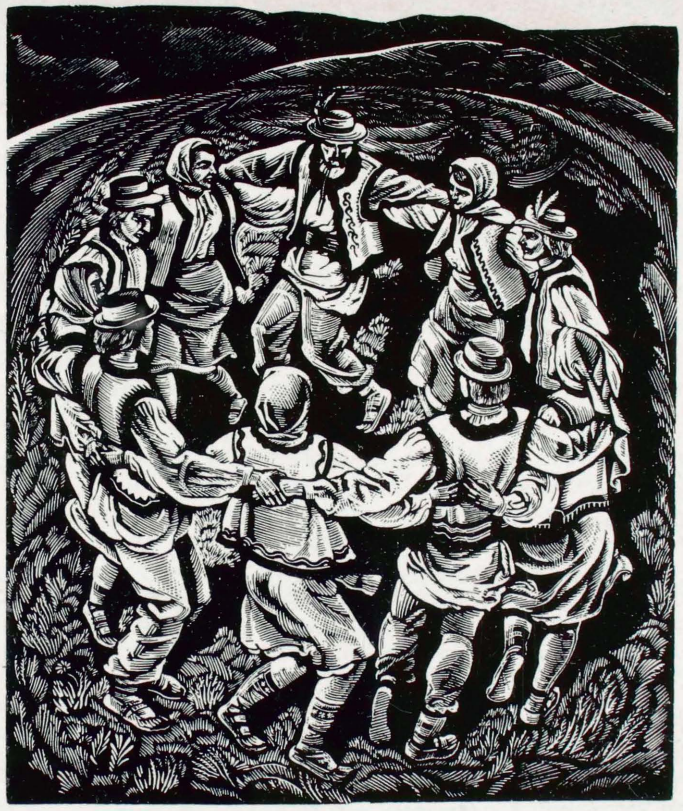

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 6 ЧЕРВЕНЬ 1990

No. 6 JUNE 1990

ПРОМІНЬ

Ч. 6 ЧЕРВЕНЬ 1990 РІК XXXI

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді $15.00

Передплата до інших країн 17.00

Одна число 1.50

PROMIN

VOL. XXXI JUNE 1990 No. 6

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada $15.00

Other countries $17.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову.
Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

З М І С Т:

(нк) — Народжуються нові сторінки історії жіночого руху 1

(П. Д.) — Чорнобиль — День скорботи 2

У. Пелех — Шлях на Голготу Миколи Зерова 3

Микола Зеров — Чистий Четвер 4

Микола Зеров — То був 4

С. Білокінь — Світлий образ Русі 5

В. С. — З життя українців в Англії 6

Книга-меморіял 7

Тоня Горохович — Михайло Коцюбинський 8

Наталка Білоцерківець 11

Іван Боднарчук — Мати і доня 12

Дмитро Павличко — Ти зрікся мови рідної 12

СКВУ — До українського громадянства 13

Привітання журналові 14

Helen Raycheba — Chornobyl 15

Helen Mayba 17

S. Uzwyshyn — Report 18

Taras Shevchenko — I was thirteen 19

Нашим дітям 20

Громадська і родинна хроніка 21

Річні звіти відділів 24

Квіти незабутнім 31

Для наших господинь 32

НА ОБКЛАДИНЦІ: В. Лопата — „На весняній полонині"

Second Class Mail Registration Number 1925

International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

НАРОДЖУЮТЬСЯ НОВІ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ ЖІНОЧОГО РУХУ...

„Упродовж своєї історії український жіночий рух, як кожна суспільна течія переходив періоди росту і занепаду. Він змагався не раз важко з внутрішніми кризами і зовнішними труднощами. Його нищила безощадно чужа влада, не завжди розуміло власне громадянство і, бувало, кидало йому під ноги важкі колоди. А втім з усіх проб він виходив переможно, доказуючи тим живучість своїх ідей та правильність своїх основних заложень."

Мілена Рудницька

Причиною такого вступу до нашої статті послужила нам радісна, довгоочікувана з України вістка про відновлювання діяльности Союзу Українок, широко відомої і вельми славної у своїй історії в житті нашого народу жіночої організації у Західних Землях України — Союзу Українок. Каже нам вістка, що 9 лютого 1990 р. відбулась у Львові конференція представників жіноцтва, на якім **відновлено** діяльність Союзу Українок, що був зліквідований в наслідок окупації України большевиками у вересні 1939 року.

Вістка повідомляє про прийняття статуту і що для того вибрана координаційна рада, яка розгортає свою роботу, покищо у Львові, де раніше завжди був центр, і де приміщувалась давніше Централя Союзу Українок. Новинка зазначує, що в скорому часі Союз Українок стане керівною українською („всеукраїнською") жіночою організацією. Просять також допомогти в обміні матеріялів, досвідом та інше. Бажають також контакту між активістками Союзу Українок та українськими жіночими організаціями.

Між іншим появилась ще одна вістка, що у Варшаві 16 березня 1990 р. відбулись перші організаційні збори Організації Українських Жінок (ОУЖ) у Польщі.

Відколи в Україні заіснували події відлиги, коли проявив свою активну діяльність Український Народний Рух, слідкуючи за ходом подій, ми з нетерпінням очікуючи сподівались почути бодай щобудь про громадський рух серед українського жіноцтва. Особливо цікавить нас доля Союзу Українок в Західних Землях України, з яким Союз Українок Канади був у ближчих взаєминах, а в часі війни і по війні продовжував зв'язки з Матірним Союзом Українок на еміґрації. Ніяк нам не хотілось вірити, щоб пророблена між двома світовими війнами праця такої могутньої організації була забута в Україні.

Нам було відомо, що з приходом большевицької влади в Західній Україні були заборонені всі українські і неукраїнські організації, а в тому числі і Союз Українок, хоч офіційно він не був розв'язаний, а проти його волі був перерваний силою чужої влади. Тому його велика праця серед народу і для народу відограваля величезну ролю, виховавши мільйони українського жіноцтва, в якого пам'ять за півстоліття там чужої влади не згасла, не могла згаснути.

І тому радує нас вельми, що ідея Союзу Українок, яка глибоко вросла в життя нашого народу сьогодні висуває нових людей, нових провідників, яких імена ми хотіли б незабаром почути, побачити людей, які підносять прапор Союзу Українок та його славень „За нами, сестри..."

Тож сьогодні дозволимо собі сказати, що історія жіночого руху серед українок не скінчилася з днем окупованої України в 1939 році, бо її понесли в широкий світ на еміґрацію провідниці жіночого руху, довголітній провід Союзу Українок, то так і провід Всесвітнього Союзу Українок, започаткований на Першім Жіночім Конґресі в Станиславові в 1934 році, а оформлений в 1938 році у Львові, який проіснував один рік.

Ідею Союзу Українок зберіг і поніс тимчасово на чужину гурт провідниць жіночого руху очолюваного Міленою Рудницькою під назвою Матірний Союз Українок, який хоч не спромігся продовжувати працю до сьогоднішнього дня, щоб повернути його в Україну, то на чужині зберігались цікаві метеріяли його діяльности, як невмирущости Союзу Українок, який сьогодні в Україні відновлює свою діяльність новими людьми і новими силами до дальшої творчої праці.

Союз Українок Канади щиро вітає відновлювану жіночу організацію Союз Українок у Львові, який продовжує традицію українського жіночого руху та бажає йому успіхів у поборюванні всяких труднощів в його майбутній творчій праці.

ЧОРНОБИЛЬ — ДЕНЬ СКОРБОТИ

ВІДЗНАЧЕНО В ВІННІПЕЗІ

(ПР КУК) — Вінніпеґ, як і інші осередки українського поселення в Канаді, в українській діяспорі а також і в Україні, відзначив цього року в днях 26, 27 і 29 квітня 4-ту річницю великої трагедії українського народу, вибуху нуклеарного реактора в Чорнобилі, що стався вночі 26 квітня 1986 року.

20 квітня ц. р. посадник (мейор) міста Вінніпеґу Бил Норі видав Проклямацію, проголосивши день 26 квітня **„Чорнобиль — день скорботи",** що була опублікована в Вінніпезькому щоденнику Фрі Прес 26 квітня.

У неділю 29 квітня, по всіх українських церквах Вінніпеґу відбувся збірки **на допомогу дітям в Чорнобилі та його околицях.**

О год. 3-ій по пол. (в неділю) на площі перед Міською управою (City Hall) біля пам'ятника Жертвам Голодомору відбулася жалібна маніфестація — **Чорнобиль — День скорботи,** організована місцевим відділом КУК і Ман. Тов. РУХ-у в якій взяли участь понад 800 осіб (не зважаючи на дуже холодну погоду). Маніфестацію відкрито канадським гимном „О, Кенада", а проводив нею п. Григорій Дмитришин, який виголосив коротке вступне слово про значення цієї маніфестації. На маніфестації виступали з короткими промовами: посол до провінційної леґіслятури адв. Марко Міненко, представник прем'єра провінції посол Д. Празник, посол НДПартії Г. Гарап'як, міський радний Г. Лазаренко, який прочитав Проклямацію посадника міста Б. Норі та недавно прибулий з України о. Білик. Головну промову на Маніфестації виголосив інж. Ігор Березовський, який подав свої спостереження з того, що він побачив там під час своїх відвідин Чорнобиля 5 жовтня 1989 р. Місто Прип'ять біля Чорнобиля, яке мало 50,000 населення і гарно розвивалося, тепер стоїть пусткою, покрите бур'янами, а доми розпадаються. Приблизно один мільйон акрів родючої землі затроєно, 130,000 осіб евакуйовано, а додатково 280,000 осіб були затруднені при очищуванні тих теренів, які були виставлені на вищу від нормальної дозу радіяції. В своїй промові інж. Березовський подав багато інформацій про нуклеарні реактори, їх конструкцію та їх силу, і заявив, що нуклеарна сила це так само як вогонь, хто не знає як з ним обходитися то може попектися. Хоч парлямент Української ССР 15 лютого 1990 р. ухвалив резолюцію про закриття 3-ох працюючих ще в Чорнобилі реакторів, міністерство атомної енерґії в Москві цілком іґнорує ці вимоги українського населення та українського республіканського уряду. Свою промову інж. Березовський закінчив висновком, що ми, українці Канади, можемо зробити, щоб допомогти жертвам Чорнобилю, особливо дітям, а це:

1) Моральна підтримка і політичний тиск через канадський уряд на уряд СССР, щоб звернув більшу увагу на потреби жертвам Чорнобильської катастрофи.

2) Ми всі повинні почати кампанію, щоб зібрати фонди на лікарства і медичні прилади, які потрібні для лікування жертв Чорнобильської катастрофи, особливо дітей.

Після промови інж. Березовського п. Дмитришин попросив митрополита Максима Германюка (УКЦ), який проказав молитву, а єпископ Юрій Каліщук (УПЦ) заспівав „Христос воскрес", що за ним підхопили всі присутні.

Маніфестацію закінчено національним гимном „Ще не вмерла Україна".

Того самого вечора (в неділю) на більшості телевізійних та радіостацій у Вінніпезі було подано в новинках про цю маніфестацію, яка пригадувала всім, що ця велика трагедія та терпіння українського народу не можуть бути забутими.

В вівторок 1 травня в Вінніпезькому щоденнику Вінніпеґ Сан появилося газетне інтерв'ю з проф. Ярославом Розумним, головою Манітобського Товариства Прихильників РУХ-у про допомогу дітям Чорнобиля. *(П. Д.)*

Рисунки народної артистки України
Марії Примаченко

ШЛЯХ НА ГОЛГОФУ МИКОЛИ ЗЕРОВА

Навколо нас — кати і кустодії
Синедріон, і кесар, і претор.
Це долі нашої смутний узор.
Микола Зеров: Сонет: „Чистий Четвер"

Шлях Ісуса Христа на Голгофу, що про нього розповідають євангельські описи хресної дороги, переданий переносними (алегоричними) висловами в сонеті Зерова „Чистий Четвер". Висловив тут поет свої переживання, що їх збудило перебування його в церкві в Чистий Четвер. Спів хору з його тугою і безнадією, описи мук Христових у Євангелії, мова синедріону, кесарів і преторів спонукували Зерова порівнювати долю Розп'ятого Ісуса до долі нашого народу. Про це піяв, як пересторогу півень на дворі. Але ж дитячі голоси, свічки і дзвін, тепле повітря й вогкі зорі віщували соняшний ранок, відродження природи, а з тим і кращу майбутність народу.

Провідна постать у нашій літературі 1920-30 років, життя і творчість, якої ще так мало відома нам саме тому, що його хресна дорога ще не відома для нас в деталях, занадто довго вона тривала. Микола Зеров провідник Розстріляного Відродження для загалу українців мало відомий, не знали ми як і коли закінчився його хресний шлях.

Аж ось Вячеслав Брюховецький, завідувач відділу теорії літератури в Академії Наук України і заступник Ради Народного Руху подав 27 січня 1990 року на Конференції НТШ в Нью-Йорку багато нового. Повідомив він, що 26 квітня цього року в сторіччя народження Миколи Зерова відбудеться широке відзначення цього ювілею в Києві.

Зеров, закінчивши Київський університет, редаґував блискучо журнал „Книгар", багато писав, створив ориґінальні поезії, перекладав з латинської мови клясиків, писав блискучі критичні статті, а крім того був неперевершеним викладачем літератури в Київському університеті, був і організатором талановитих поетів, які творили високе мистецтво, що вело нашу літературу на рівень світової. Поети, що під проводом Зерова створили групу „неоклясиків", відомі також як „п'ятірне ґроно", це — крім Миколи Зерова — Павло Филипович, Михайло Драй-Хмара, Максим Рильський та Юрій Клен (Бурхгардт — німецького роду), за 15-річного періоду свого вільного життя створили таку важливу творчість,

Микола Зеров

що її можна відокремити, разом з осягами культури в інших ділянках, у окрему добу.

Уже в 1925 році появилося було 17 публікацій М. Зерова. Неоклясики довели свою творчість до рівня світової.

Як почалися арешти (першим був арештований Максим Рильський!), Зеров залишив літературну творчість, був викладачем літератури в Київському університеті.

Як любив поет своїх молодих студентів (а були серед них і майбутні поети, як прагнув животворити їхні душі, як вів у сонячні простори, про це свідчить оцінка викладу Зерова одним із студентів:

> Весь виклад Миколи Зерова був забарвлений почуттям любови до України, і це почуття викликало у вашім серці відповідне співзвучання. Лекції Зерова розкривали розумові і серцю його слухачів, хто вони і чиї вони діти. Блудний син мало свідомий діставав могутні і шляхетні національні почуття на все своє життя.

Велика популярність Зерова, як викладача сред студентів, викликала погромні статті про

нього в пресі. Тому й 3 вересня 1934 року його звільнено зі становища викладача, а 1 листопада й з наукової праці. Зеров, передбачуючи свою долю, здав рукописи і листування до архівних фондів. Не маючи засобів до існування, виїхав до Москви, заробляв на прожиток перекладами. Тягар його життя в тому часі збільшився ще й смертю єдиної дитини десятилітнього сина. Мова про той тягар у сонеті „То був..."

Зерова арештовано в Москві 28 квітня 1935 року, а в травні відправлено до Києва. Допитами, тортурами його доведено до визнання себе винним, мовляв, був він провідником групи терористів: письменників Павла Филиповича, Марка Вороного, учителя Миткевича і співробітника Історичного музею Пилипенка. Миткевич, що його в 1956 році регабілітували, розповідав що в'язнів жахливо били. Засудили Зерова 4.II.1936 на десять років тяжкої праці у далеких таборах.

Перебував Зеров на Соловках. Є опубліковані його листи до дружини. Писав, що працював над перекладами, вивчав англійську мову. А в жовтні 1937 року у Ленінграді замінили реченець ув'язнення Зерова на розстріл.

Брюховецький розповів у Нью-Йорку, що в архівах, зокрема КҐБ, знайдено не тільки листування і рукописи Зерова, але й чудом збереглося дещо з його літературної спадщини. Сказав і те Брюховецький, що він тримав у руках акт про розстріл: „Приговор приведен в исполнение". Тож шлях на Голгофу, а з тим і високих духових вартостей звершився.

А є намагання воскресити хоч те, що досі віднайдено в архівах. Брюховецький підготував книжку про Зерова. В Україні плянують широко відзначити 100-ліття народження Великого Поета-мученика.

Як поет, Зеров любив писати сонети, поезії суворої форми, сконденсованого змісту, у них не було пустої балаканини, якої було багато у творчості інших в тому періоді. Любив поет молодь, передавав їй свою любов до України, надихав їх творчою силою, животворити душею давній міт і тим вести інших творців культури у сонячні висоти.

Уляна Пелех

ЧИСТИЙ ЧЕТВЕР

Свічки і теплий чад. З високих хор
Лунає спів туги і безнадії;
Навколо нас кати і кустодії,
Синедріон, і кесар, і претор.

Це долі нашої сумний узор.
Для нас на дворищі багаття тліє,
Для нас пересторогу півень піє
І слуг гуде архієрейський хор.

І темний ряд євангельських історій
Звучить, як низка тонких алегорій
Про наші підлі і скупі часи.

А за дверми, на цвинтарі, в притворі
Свічки і дзвін, дитячі голоси,
І в теплому повітрі вогкі зорі.

(29. IV. 1921)

Десятилітній період життя сина був для батька щасливим сном. А ріст дитини кожного дня приносив незабутню радість, здавалося, що така „тривала доля" не матиме перепон, що вона без кінця.

Але смерть сина така вплинула на батька, що він почувався сухим стеблом, безсилим до життя. Весь він думками звернений був до „немилосердно ранньої могили" дитини, втративши мову і бажання жити.

ТО БУВ...

То був щасливий, десятьлітній сон.
Так повно кров у жилах пульсувала,
І екстатичних сонць, ясні кружала
Злітали в неба голубий пляфон.

І кожний рік звучав на інший тон,
На кожнім дні своя печать лежала,
І доля, бачилось, така тривала,
Не знатиме кінця і перепон.

Вмить розійшлося чарування щасне:
Осінній день, тепло і сонце ясне
Побачили мене сухим стеблом.

Стою німий і жити вже безсилий:
Вся думка з білим і смутним горбом
Немилосердно ранньої могили.

(29. XI. 1934)

СВІТЛИЙ ОБРАЗ РУСІ

Кілька років тому над монументальним панно „Київська Русь" для столичного готелю „Турист" почала працювати відома керамістка Галина Севрук. Готуючись до свого головного твору, ще двадцять років тому вона створила серію київських князів і відому „Ярославну". Це була графіка на пласкій глині, так би мовити, спроба матеріалу на дотик.

Г. Севрук звернулась згодом до найдинамічнішої з епох української історії — до епохи козацтва. Нова, ще пізніша, зміна манер знову йшла у неї в парі із зміною образності.

Діячі Київської Русі її нового періоду Милоніг, Агапіт, Авдій знову статичні, але ці люди могли увійти в спокій, тільки перегорівши. У образах застигла дія, рух і пломінь думки. Митець ніби знову повертається до графіки, тільки це вже не площинна, Евклідова графіка. Її нова лінія просторова, вона — межа об'ємної деталі. Отже, коли воно й графіка, то це графіка Лобачевського.

І ось панно. В первісному ескізі Галина Севрук використала свої давніші образи, з ностальгічним щемом переглядаючи особистий творчий шлях. Коли ж дійшло до стіни, майстриня не витримала й почала спочатку.

Доторкнімося уважним поглядом до застиглої течії матеріалу, до цієї лави, пемзи. Вона знайшла ті єдині стильові форми. Тут тіні письменника й лікаря. Тіні історика й ритора. Торгівля, військо. Княжа родина. Дерево життя, буйна природа того часу.

Усе це, всі вони, кришталево світлі, виринають з-під кривавої повені татаро-монгольської навали 1240 року. Виринають так, як згадка „Києво-Печерського патерика" про вісімдесят єпископів, що вийшли тільки з цього одного монастиря.

Кожен дециметр панно насичений співпереживанням митця зі своїми предками, від того тут стільки інформації. Ні, це не поодинокі дерева в пустелі, аж ніяк. Як бачимо, Київська Русь — цілий світ, ціла цивілізація.

Якщо духовність українських митців кінця XIX — початку XX століття сягала лише кількох сотень літ, а давніші часи лишились емоційно, творчо не освоєні, — монументальні композиції Михаїла Бойчука, гравюри Георгія Якутовича й Василя Лопати, — „Київська Русь" Галини Севрук приєднали нам наших великих предків — колосальний період національної історії.

С. БІЛОКІНЬ

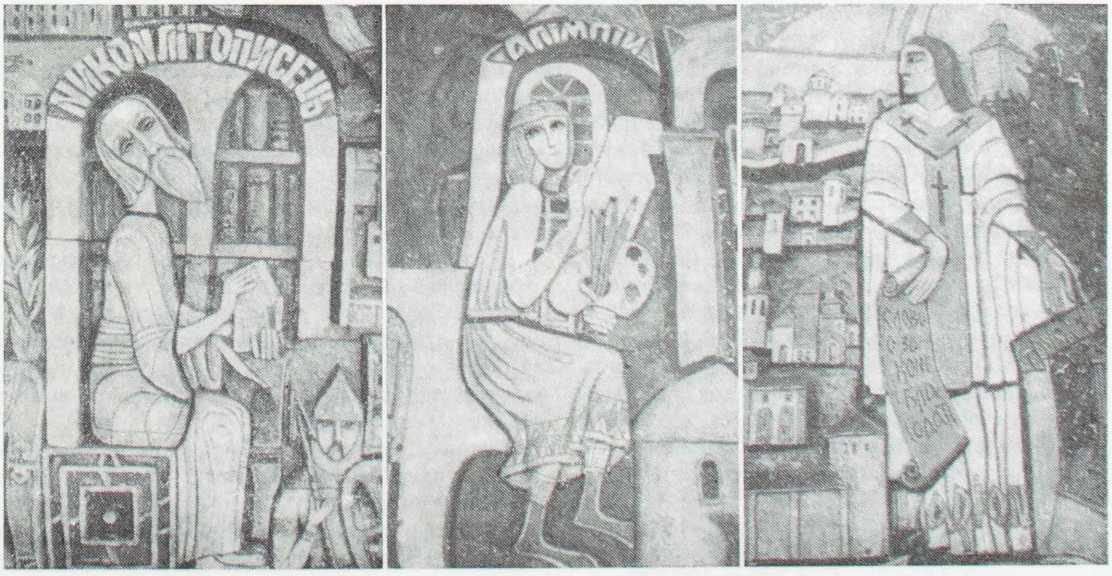

НА ФОТО: фрагменти мозаїчного панно.

З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ В АНГЛІЇ

Минуло 43 роки, як масово поселились українці в Англії.

Молоді, здорові й завзяті всі були тоді. Повні любови до своєї України і туги за всім, що стратили в час Другої світової війни.

З перших літ поселення в Англії розпочалося жваве українське життя. Скільки праці вложено за всі роки, як розцвітало тут українське життя, — це велика сторінка історії нашого народу, а списати про те життя можна у великі томи.

Та з роками число активних людей меншає. Старші відходять у Вічність, інші хворіють, молоді вливаються в англійське життя. Природний стан кожної еміграції не виключає Англії.

Від початків поселення українців в Англії була заснована громадська організація СУБ (Союз Українців у Великобританії). Нажаль в 1949-му році цю громадську організацію опанувала однопартійність, і на відміну монополії організації „б", в 1950-му році заснувалася на демократичних засадах друга громадська організація ОУуБВ (Обєднання Українців у Великобританії). А в 1951-му році при Об'єднанні почали організовуватись жінки, які залишились поза СУБ-ом і їхньою жіночою організацією ОУЖ. З роками тут створилось Товариство Українських Жінок ім. Олени Теліги, яке провадить працю й до тепер.

Прикладом такої праці можуть бути Загальні Збори Товариства в м. Олдгамі, що відбулися 19-го листопада 1989 року. Збори розпочались співом молитвами „Отче наш" у виконанні хору „Дніпро". Привітала всіх присутніх Голова Товариства в Олдгамі п-ні Катерина Починок. Вона ж подала звіт з діяльности Відділу, підкресливши, що як і в кожній організації важливим є якість її членства, духовість і свідомість та почуття внутрішнього задоволення з приналежности до української організованої громади. А кожний труд в українській громаді, хоч би й найменший, це є вклад-цеглина у велику українську будову.

Докладний звіт з праці подала секретарка Відділу Товариства п-ні Галя Данилюк та скарбничка п-ні Оля Сай. Відділ Товариства в Олдгамі активно працює в культурній ділянці, особливо в галузі мистецтва, бо багато членок Товариства належить до престижевого хору „Дніпро", який не тільки співає що-неділі в церковних Богослуженнях обох українських церков, а часто роз'їжджає по різних містах Англії і навіть Европи, щоб звеличати святкування і гідно репрезентувати українську пісню серед своїх людей і перед чужинцями. Молоді членки Товариства з захопленням репрезентують українське мистецтво вишивки, виробу писанок, гри на бандурі та інші види мистецтва, даючи показові лекції по українських школах, музеях для англійських жіночих організацій зокрема. Вони самі виробляють чудові експонати вишивок, писанок, різьби і картин, продають і дарують їх своїм людям і англійцям.

В 1988-му році Товариство приложило багато у влаштуванні Виставки українського мистецтва, яка була влаштована заходами Ювілейного Комітету по відзначенню 1000-ліття приняття Християнства в Україні на Півночі Англії. Виставка ця тривала на протязі 6-ти місяців і відвідало її багато українців з цілої Англії. В означені дні щотижня молоді українки членки Товариства демонстрували на цій Виставці різні види українського мистецтва, показуючи й роз'яснюючи англійцям спосіб виробу, історію і значення нашої української культури. Всю цю працю українки робили з відчуттям відповідальности і зобов'язання супроти своєї громади, спокійно, безкорисно і систематично.

Відділ Товариства в Олдгамі, дякуючи ініціятиві Голові Відділу п-ні К. Починок, має на сьогодні вже багатий на експонати Музей ім. Олени Теліги. Музей з кожним роком збільшується і є репрезентативним Музеєм не тільки Товариства, а цілої громади Об'єднання Українців у Великобританії.

Відділ в Олдгамі приложив багато праці в допомоговій ділянці, були переведені збірки серед громадянства на поміч українцям в Бразилії, Венесуелі, поміч політичним в'язням в Україні через УЗХ. У звітних доповідях були зачитані вдячні листи від всіх, до кого були вислані пачки й грошеві допомоги.

Після дискусій над звітами і обговорення планів на майбутнє, було обрано нову Управу Відділу Товариства у такому складі: п-ні К. Починок — голова, п-ні Г. Данилюк — секретар, п-ні О. Сай — скарбник, п-ні Марія Ной — культурно-освітня референтка, п-нна Галина Сай і п-ні Ліда Прайс — Члени Управи.

Після закінчення офіційної частини Зборів, п-ні Катерина Починок поділилася з усіма своїми враженнями з подорожі до родини в Україні. Вона побувала в Львові, в Києві, в Каневі, на Закарпатті і на Волині. Свої враження п-ні Почи-

☞

КНИГА — МЕМОРІЯЛ СВІТОВОЇ ЛІҐИ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ В'ЯЗНІВ

В першій половині місяця квітня ц.р. появилось з друку документальне видання Світової Ліґи Українських Політичних В'язнів, присвячене подіям Другої світової війни в Україні.

Книга — меморіял появляється саме в 45 — річницю розвалу Третього Райху. Її також завданням є вшанувати мільйонові жертви українського народу, які впали в боротьбі з нацистською Німеччиною.

У 80-их роках, коли на українську діяспору пішов скажений наступ зі сторони совєтського КҐБ та деяких жидівських кіл, звинувачуючи вихідців з України в часі Другої світової війни в злочинстві супроти людства, українські політичні в'язні німецьких тюрем і концтаборів скликали в 1985 р. Конґрес українських політичних в'язнів, який в листопаді того ж року в Торонті засудив цю україножобну атаку. Учасники конґресу (біля триста осіб) з різних континентів доручили при тому новообраній управі підготувати до друку документальний збірник про події Другої світової війни в Україні, який мав дати вірний образ змагань українського народу в боротьбі з німецьким нацизмом.

Головна Управа Світової Ліґи Українських Політичних В'язнів виконала це доручення так, що запланована в початках книга на 600 сторінок, розрослася до 1294 сторінки великого формату. До числа свідчень українського підпілля ввійшла до книги наукові розвідки, історичні нариси, аналізи, статистика жертв і знищень, спогади. Оформлено окремі розділи, як „Жінки в національному резистансі", „Тепер в містах і селах", „Каторжна праця робітників Ост", „Примусова репатріяція" та інші. До підпільної дії ОУН й УПА та відкритого резистансу народу включено поневіряння, тортури і біль цілого народу, який не здавався брутальному завойовникові.

В праці над збірником взяло участь біля сотні авторів а вісім-сторінковий зміст книги говорить сам за себе. Біля 90 сторінок книги призначені англомовному читачеві. Показники імен та предмету дають читачеві легку орієнтацію в цій великанській документальній книзі. Книга носить назву „Боротьбі за Українську Державу" а в англійській "Struggle for an Independent Ukraine". В книзі використані нові й досі недруковані матеріяли. В ній вміщено автентичні документи ватиканських і німецьких архівів, в яких наглядно засвідчено, що українське підпілля і Церква вже на початку засудили злочинну поведінку імперіяльних завойовників. Книга появилася під редакцією д-ра Михайла Марунчака.

Книгу можна набути у видавництві або в книгарнях. Ціна одного примірника 65.00 долярів, плюс пересилка. Ті, які передплатять книгу перед першим травнем ц.р., платять тільки 50 дол. і кошти пересилки (в Канаді 5 долярів поза границі Канади вісім дол.) Адресувати:

WORLD LEAGUE OF UKRAINIAN POLITICAL PRISONERS
418 ABERDEEN AVENUE
WINNIPEG, MANITOBA R2W 1V7

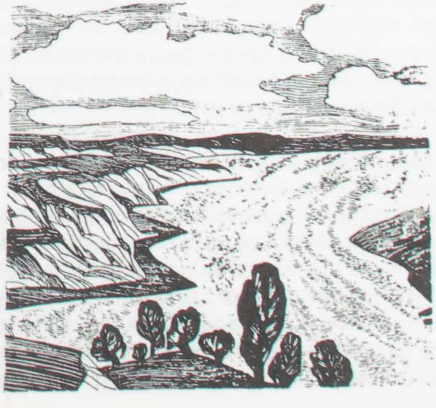

нок записала і в деталях передала всім присутнім, малюючи живі картини-образи сучасної України.

Гість на Зборах з м. Болтону п-н В. Томків, він же член управи Централі Об'єднання доповнив розповідь п-ні К. Починок висвітленням прозірок з актуальних подій нашого часу в Києві й Львові.

Як звичайно, загальні збори закінчилися Товариськими Зустрічами з чаєм і перекускою.

———————

17-го грудня 1989 року був влаштований перед-Святочний Товариський Вечір Товариства Українських Жінок в м. Брадфорді. На цьому Вечорі Голова Товариства п-ні В.С. подала звіт з праці Товариства та розповіла про Европейську Конференцію СФУЖО, що відбулася 21-22 жовтня 1989 р. в Лондоні. Гостя в Брадфорді п-ні К. Починок поділились з усіма присутніми своїми описами подорожі в Україну. За чаєм і перекускою відбулись товариські зустрічі і жваві дружні розмови.

МИХАЙЛО КОЦЮБИНСЬКИЙ (1864-1913)

Народився в родині урядовця, якого часто переносили з місця праці. Товаришував з сільськими дітьми, бував на ярмарках, прислухався до співу сліпців, лірників. Народні пісні мали великий вплив на його характер. Він уже в 10-11 років складав пісні та писав вірші. Хата його батька була гостинною для кобзарів і лірників. Мати дбала про традиції, батьки плекали любов сина до рідного народу.

Закінчивши школу в м. Барі Михайло Коцюбинський вчився в Камянці Подільському в духовній семінарії, але мусів науку перервати, бо, бувши найстаршим сином в родині, мусів заробляти на утримання родини, коли батько помер. Заробляв приватними лекціями. Поруч з тим самотужки вчився, читав багато книжок.

Живучи серед різних людей, почував себе європейцем, але ганив тих українців, які піддавались впливам польської чи російської ідеології. Був прихильником поєднування ідей національних та соціяльних. У творах національні ідеї гармонійно лучив із загальнолюдськими. Був глибоким знавцем людської душі. Живучи в часі, коли діяли царські „укази", Михайло Коцюбинський уважав свою літературну діяльність службою народові.

Заробляв на прожиток, працюючи в бюрі, в комісії, що досліджувала недугу виноградників (філоксеру), а за свої твори винагороди не діставав. Трагедією його життя було те, що його праця нудна й томляча ніяк не сприяла літературній творчості.

У 1903-4 роках починає хворіти. Свідомі українці подбали про його здоров'я, уможливили виїхати на лікування до Італії. Перебуваючи в Європі, мав змогу поширити свій світогляд. Під впливом революційних рухів написав „Фата морґана" — найбільший твір, у якому дає картину життя і боротьби селян і робітників з соціяльним визиском.

М. Коцюбинський, перебуваючи в Європі. мав змогу пізнати життя і проблеми людей різних народів, і тому в нашій літературі з'явилися твори з життя людей інших національностей (греків, італійців, молдаван, татарів та інших). Оповідання „На острові" (було лебединою піснею М. Коцюбинського). Наслідком тяжкого захворіння серця 25 квітня 1913 року Михайло Коцюбинський помер. Похований у Чернігові.

Творчість: почав писати реалістично (вплив І. Нечуя Левицького і П. Мирного). Згодом міняє манеру, стає модерністом, вносить імпресіоністичні засоби (змальовує хвилинні настрої героя, змагає наблизитись до музики, дбаючи про форму, мелодійність слова, ритмічність мови). Цей напрямок дуже помітний у творах: „Цвіт яблуні", „На камені", „Інтермеццо". Найкращі психологічні твори: „П'ятизолотник", „Маленький грішник", твори для дітей: „Харитя", „Ялинка".

Твори з соціяльною проблематикою: „Фата морґана", „Для загального добра", твори, що змальовують етнографічно-романтичні сюжети: „Тіні забутих предків", „Дорогою ціною". У них не тільки витончені слова, прекрасні образи, але й глибока мистецька правда. Це не реалізм-фотографія, але яскрава ідейність твору, вічно юне захоплення красою, прагнення правди. У нього багато ліризму, він поєднує пісенність мови з глибоким гуманізмом, а це дає віру, що людина прямує до ідеалу.

Михайло Коцюбинський є майстром пейзажу, у нього природа має прикмети людини. Все це надає його творчості особливого чару й краси. Письменник любить контрасти. Особливо використовує їх вміло при описі природи. Але картини природи в нього вплітаються в композицію творів, стають необхідними компонентами при змальовуванні змін у переживаннях героїв, у їхній психіці. В описах картин природи використовує контрасти, а це впливає на композицію творів і створює драматизм при змальовуванні героїв.

Коцюбинський майстер композиції. Часто починає свою розповідь з середини, часом з кульмінації („Сміх", „Він іде", „Поєдинок"), коли дія досягає найбільшого напруження. А це його стилеві надає сконденсованого й лаконічного вислову. У нього нема подібних творів: кожний з них дуже особливий. Твори для дітей: „Ялинка", „Харитя", „Маленький грішник".

„Харитя" — це дуже ніжна й любляча свою маму дитина. Вона, хоч має всього 8 років, коли мама занедужала, бралася виконати працю дорослої людини — носила воду, варила вечерю, навіть пішла вижати нивку, щоб мама не журилася, що не буде хліба на прожиток. Коли чула, що мама її застогнала, припадала до маминих рук, цілувала їх, плачучи. Була вона не тільки

працьовита, але й дуже відважна. Вона не боялася йти сама за село в поле. Дівчинка захоплювалася красою поля, квітів, села, розмовляла з квітами. Така поведінка дитини зворушила жінок, що її побачили на полі, вони вижали збіжжя, подбали, щоб його завезти до села. Мати, почувши від людей стільки похвал для Хариті, подужала швидше.

У „Ялинці" героєм є Василько — добрий, слухняний і відважний, зарадний. Йому було жаль зрубати ялинку, яку він плекав, тішився нею, розмовляв з нею. Проте, він мусів пожертвувати ялинку, щоб мамі викупити чоботи від шевця на Різдво. Коли ж віз цю ялинку до містечка, зумів дати собі раду з вовками серед сніговії, втік від них щасливо й добився до своїків у містечку, а потім прибув додому.

„Маленький грішник" — це є 8-річний Дмитрик — блідий, обдертий, без опіки. Його мама хвора й наказала йому сидіти дома. Але хлопчик жвавий, цікавий, не міг всидіти. У нього були товариші на вулиці. Вони його навчили курити, жебрати, обкрадати старого жебрака, купувати за мамині гроші на хліб ласощі й ножики, а вкінці залишитися ночувати поза домом. Така поведінка Дмитрика приспішила смерть мами. Коли він довідався про це, побіг за саньми з домовиною мами, побивався, плакав. Попав під колеса, а покалічений опинився в лікарні. Там переживав тяжкі докори сумління. Хлопчик постановляє почати нове життя, уникати недобрих дітей, які намовляли його до зла.

„Фата морґана" — найбільший і найважливіший твір М. Коцюбинського. В ньому змальовує автор події в українському селі, коли була революція в Росії 1905 року. Тут описана героїчна епопея боротьби селян проти визиску їх поміщиками та іншими багачами.

Подія відбувається в селі, а в ньому люди бідують. Письменник описує життя родини Андрія і Маланки Воликів та їхньої єдиної доні Гафійки, які не мають вже землі. Батько мріє про те, щоб відбудував пан гуральню (фабрику горілки), бо тоді буде там можливість зарібку. Він не любить хліборобства, хоче бути робітником, Маланка ж, навпаки, живе мрією, щоб працювати на землі, бути господинею, селяни сподівалися, що в Росії буде реформа, панську землю поділять поміж селянами. Але реформи не було. Тоді селяни почали страйкувати, домагатися поділу землі тим, хто на ній працює. Такі акції відбувалися під проводом молоді — нового покоління в селах України, яке самоосвітою почерпнуло нові ідеї для покращання долі селян.

М. Коцюбинський з дружиною. Фото 1897 р.

Та не всі селяни розуміли як слід як треба вести боротьбу за зміну соціяльної системи. Між селянами був поділ: розумні справжні борці за добро селян під проводом Марка Гущі, Прокопа Кандзюби, Гафійки Волик (наречена Марка Гущі) мали уяву як проводити зміну, не руйнуванням панських палаців і спаленням зібраного збіжжя, але упорядкованим способом використовувати панське добро бідними селянами. Хома Ґудзь, до якого пристали інші, що зазнали поневірянь і наруг від панів взялися палити й розбивати (підпалили гуральню, пограбували палац, закликали до пімсти. Автор оповідає, як народ пробував звести руки за свою правду, але не тільки нічого не досягнув, зате дуже покалічився. Розвіялися народні сподівання, як „фата морґана" (міраж). Мрії головних персонажів повісти — Андрія, Маланки і Гафійки Воликів обернулися в трагедію родини.

Загинули — Андрій Волик, Прокіп Кандзюба — він виконував обов'язки освіченого Марка Гущи, коли той перебував у в'язниці. У нього дуже розвинене почуття обов'язку. За громаду він дбає більше, як за своє власне добро. Він чесно і самовіддано служить народові. А під час самосуду (багачі села, почувши, що в сусідньому селі було військо, врадили зробити самосуд, покарати „винних" самостійно!) він до останньої копійки звітує громаді з витрат. Вмирає як герой, не благаючи пощади.

Автор змалював головні персонажі твору ось такими чудовими кольорами:
Гафійка: бідна селянська дівчина стає до боротьби за кращу долю своїх батьків і цілого

народу. Автор називає її „ластівкою", „весняною золотою бджілкою". Вона „туга, здорова, чиста, вона світилась на сонці, як добра рілля, як повний колос, а очі мала глибокі та чорні, як колодязне дно". Гафійка здобуває освіту читанням книжок, захоплюється ідеалами рівности і активно працює при підготовці боротьби з поміщиком в селі. Коли ж довідалася, що Маркові грозить кара багатіїв на їх самосуді, остерігає його. Він втікає з села, а вона залишається, щоб доглядати маму.

Маланка: її ціле життя безрадісне, хоче діждатися власної землі, щоб з любов'ю на ній працювати. Автор змальовуючи її вигляд, вживає кілька разів епітети: сухі, чорні руки. У вісім років помер батько, а в дванадцять залишилася без нікого (була наймичкою). Маланка любить землю, як живу істоту, вона для неї не тільки хліб, не тільки воля Гафійки, спокійна старість, земля — поезія! Вона чекала розподілу землі, почала навіть збирати вже насіння, вона манила її і, як мариво, щезла (тому й „фата морґана").

Андрій Волик: працюючи на чужій землі ціле життя зненавидів її. Згадував зі смутком ті часи, коли працював в цукроварні. Коли ж знайомиться з Марком, починає розуміти вартість хліборобства. Участь Андрія в революції, це не свідома боротьба за ідеали рівности. Тому він легко пристає до Хоми Ґудзя і разом з ним руйнує ґуральню.

Хома Ґудзь: він стихійний бунтар, втілення ненависти до поміщиків. Її видко у всьому: у мові, в кожному вчинкові. „Таку злість у собі почуваю, аж душа пашить", признається Андрієві. Мова його — пекучі слова, їх він викидав як вулкан лаву". Стихійному бунтареві автор протиставить розумного й опанованого Марка Гущу.

Панас Кандзюба: він хоч і ненавидить панів уперто (зазнав багато кривди від них), але одночасно він господар — боїться в'язати свою долю з робітниками і бідним селянством. Страх за власну шкуру штовхає його до багатіїв. Він стає вбивцею Прокопа Кандзюби та інших, він *коньюнктураляний*

Багачі: Підпара, сільський староста Максим Скоробагатько, зустрівшись, міркували де що вигідніше продати, хто кого і як піддурив. Підпара ненавидить бідних і всяку революцію. Дізнавшись, що до села їде військо, він зорганізував багачів, щоб помститись над бідними.

Ідея повісти: у селі перед 1-ою Світовою Війною в Україні твориться нова провідна верства (молодь береться до самоосвіти), організуються селяни щоб домагатися правди й справедливости, вибороти кращу долю. Проте ще багато треба змінити психіку селян, щоб боротьба була успішною.

У творі автор змальовує невеликий гурт молоді, в якому Марко Гуща завів — гуртову працю. „Разом орали й молотили — все виходило краще

Будинок у м. Вінниці, в якому народився М. М. Коцюбинський.

й швидше у них, ніж у людей. Якось сама собою перевелеся на селі п'яна парубоча сваволя, бійки та нічний галас. Ті, що недавно робили бешкет, втягались в роботу, у гуртове читання. Навіть старі хвалили Гущу.

Зразок опису природи: „Ідуть дощі: холодні осінні тумани кулбочуть угорі і спускають на землю мокрі коси. Пливе у сірій безвісті нудьга, пливе безнадія і стиха хлипає сум. Плачуть голі дерева, плачуть солом'яні стріхи, вмивається сльозами убога земля і не знає коли усміхнеться. Сірі дні зміняють темні ночі. Де небо? Де сонце? Міріяди дрібних крапель, мов вмерлі надії, що знялись занадто високо спадають додолу і пливуть, змішані з землею, брудними потоками. Нема простору, нема розваги. Чорні думи, горе сонця, крутиться тут, над головою, висять хмарами, котяться туманом, і чуєш коло себе тихе ридання, немов над вмерлим".

Поведінка багачів: „Вони сиділи надворі, на вільнім повітрі, а Гафійка виносила їм сало та рибу (була наймичкою у них -Т.Г.). Хазяйка, хоч було тепло, напинала на плечі кожух і теж приставала до гурту.

Рудий Максим мав звичку згортати з столу всі кришки в жменю та кидати в рот, а після сала облизував пальці. І не тому, що був голодний, а щоб не пропало. Він спокійно кліпав очима, вічно сміявся і повертав на всі боки широкий вид з густим ластовинням. Він завжди на слизьке зводив спокійну розмову".

Підпара, йдучи спати, поправляв на стінці рушницю і клав біля себе сокиру.

Новеля „На камені": Цей твір автор назвав „аквареллю". У ній справді переважають малюнки. Кольорові картини моря і гір виразно постають перед очима читача. Вони наповнені життям. Картина змальована кольорами, але одночасно вона насичена звуками, відчувається в ній рух, зорові образи переплітаються із слуховими: „сріблястий регіт", „чорна тиша", „золотий усміх". Ось як змальоване море: „Там де море дере свою синю одежу об гострі скелі на білі клапті і закидає ними весь берег".

У цій новелі описане нещасливе кохання турка Алі з Фатьмою — татаркою, яка була одружена з старим Меметом — татарином купцем. Тут вона нікого не мала, тужила за рідною країною і своїми рідними. Коли прибув Алі, що працював на грецькому кораблі, а у вільних хвилинах грав на своїй турецькій зурні тужливі східні пісні, Фатьма покохала його. Вони рішили втікати, але їх дігнали. Фатьма втопилася, Алі догнав Мемет і поколов мечем. Життя і доля людей тут тверді, як камінь.

Етюд „Цвіт яблуні": Твір передає тонке спостереження письменника над горем батька, якому вмирає єдина дитина. Увага автора зосереджена на одній лише події — в кімнаті сидить при вмираючій дитині мати, а батько, не можучи знести горя, вибігає в сад. Квітуча яблуня, які він оглядає, дотикає своїми руками — „каже", що в природі радість. Батько плаче, йому легше. Починає пригадувати, як кілька днів тому він зі своєю донечкою бавився під квітучою вишнею. Батько повертається в дім та обкладає квітами яблуні дитини — її мертве тіло. Він відганяє думки про смерть дитини, його думки й почування залишились при живій дитині, що з її „восковим" тілом він зв'язку не відчуває. Просить пробачення за це у мертвої дитини.

М. Коцюбинський підкреслює суперечність в житті, воно повне контрастів — життя і смерть, радість і горе, світло і тінь. А письменник повинен писати дійсність, правду.

Тоня Горохович

У світлу пам'ять моєї доброї приятельки і куми, бл. п. **Катерини Лисак** з Винярд, Саск.. яка упокоїлась 31 квітня 1990 р. у Мейпл Ридж, Б. К. замість квітів висилаємо $20.00 на її свіжу могилу як нев'янучий вінок. Родині покійної складаємо щирі співчуття. Вічна їй пам'ять!

Петро і Антонія Добровольські
Суррей, Б. К.

———————

Складаємо на нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогого мужа, батька і дідуся бл. п. **Олександра Кучерявого** який відійшов у вічність 22 лютого 1990 р. в його світлу пам'ять засилаємо $50.00 на журнал „Промінь".

Покійному вічна пам'ять!

Дружина Анна з родиною,
Йорктон, Саск.

———————

У світлу пам'ять **Онефата Лукіянчука** і бл. п. **Андрія Петрюка,** які упокоїлись 1990 р., Сеньйори при Катедрі св. Івана в Едмонтоні засилають в їх пам'ять $20.00 журнал „Промінь".

Т-во Сеньйорів висловлює родині глибокі співчуття.

Емілія Сепка
Рефер. „Променя".

Іван Боднарчук

МАТИ І ДОНЯ

На моїй одежі пил далеких доріг, — я зупиняюсь біля цих воріт.

— Добридень, Маріє! Чи пізнаєте?

— О, Василю, Василечку!..

Гей, як подавньому-давньому прозвучали ці слова, цей голос! Сонце — під захід, здавалось, сколихнулось миттю й простір часу між нами на воротях споришем зацвів.

— О, занапащений краю наш! А ми так дуже хотіли помогти...

Вона в чужій одежі оперта на воротях, за її плечима підводом до заходу — гребля кам'яна. Фарма — одна грядка, простір, що на ньому сонце губиться, і ці будинки здалека-далека їх бачу.

— Чого ж плачете? А може це сльози-радости скачуть. Ви ж і підтоптались, по вас уже лиш основа.

— Що ж, у таборах з-за моря цього всього я не принесла.

— Скільки це вже років?

— Багато... широке море, далекий край... тяжкі перші початки... роки безробіття, а тут уже син за Канаду впав. Хіба ніхто там про це не чув?

Різьблене обличчя запливло сльозами. Кругом радість і жаліть.

На городі... декілька могилок у гнізді осик. Вслухайтесь у цей шум! Тихо, вітрець ані шеберхне, звідки цей шум?... „Якось на саме Благовіщення в ніч — небіжчик сказав зробити світла, вбрав недільне шмаття і впав через поріг. Це був його останній крок. А він перед своїм кінцем зривався з постелі, никав по хаті, казав — до краю їду..."

Корчували, вирубували каміння, тут сідали перепочити. Він так заслухався в цей шум, звик до нього й так залишили декілька осик, хай цей шум... Хай услухуються в нього. Цей шум перейнявся його піснею і вічно над могилою його шум-сум — туга за старим краєм.

В хаті... на стінах світлини: весілля, похорони, празники й христини... Цивільні, військові: мужчини, жінки й діти, тутешні й крайові. „Цей при літунстві, цей упав на фронті, за морем в Італії, а це вже все внуки... Як були, так і розійшлись. Наче то птахи, що вбравшись у пір'я, випурхли, залишивши старе гніздечко". Розглядається по хаті так, наче чогось їй ще не достає. „А це моя наймолодша, ще коло мене, моя бейбі. Бейбі сидить біля столу за машиною... Я між ними в дивному якомусь світі.

— Згадую, Маріє, ваше бідування й розспівану вас молоду, бачу ваші гаразди й вас відцвілу-сумну... Де ж ви поділись?

Вона втирає сльози, поправляє хустку на голові. „О, не говорив би ти! Хіба не бачиш, у що я перемінилася, як я розрослась? Я ж розцвіла оцим молодняком — дітьми, внуками... я сміюся їхніми устами... вони переспівують мої співаночки"... І знов про старий край, кривиться обличчя мами, а очі дочки сльозами запливають.

— Вони всі такі у вас?

— Всі, до найменшої внучки. Як я лише скривлюся, то так той плач розіллється на найменшім, а затягну співанку, то пройметься нею наймолодше.

Я стою. Дивлюсь на маму й дочку, як на дві сльозини. Мати в дочку перемінилась.

Виходжу з воріт затичених хрестиком. Вона на оборі, вона на фармах і в місті. Вона розчленовалась, розквітла молодняком у просторі майбутнього.

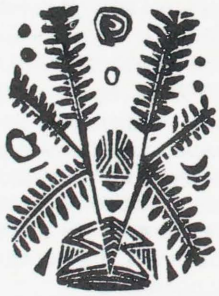

ТИ ЗРІКСЯ МОВИ РІДНОЇ

Ти зрікся мови рідної!
Тобі твоя земля родити перестане!
Зелена гілка в лузі на вербі
Від дотику твого зів'яне!

Ти зрікся мови рідної
Твій дух на милицях жадає танцювати!
Від ласк твоїх закаменіє друг
І посивіє рідна мати!

Ти зрікся мови рідної — віки
Ти йтимеш темний, як сльота осіння!
Від погляду твого серця і зірки
Обернуться в сліпе каміння!

Ти зрікся мови рідної — нема
Тепер у тебе твого роду, ні народу!
Чужинця шани ждатимеш дарма!
В твій слід він кине — сміх й погорду!
Ти зрікся мови рідної!

Дмитро Павличко

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА В ВІЛЬНОМУ СВІТІ

Шановні Брати і Сестри!

Президія Секретаріяту Конґресу Вільних Українців звертається знову до Вас із пригадкою, що **Місяць травень це місяць збірки фондів на діяльність СКВУ.** Ми щиро дякуємо Вам за Вашу добру волю і матеріяльну підтримку в минулому і просимо Вас допомогти вив'язатися з наших обов'язків і цього року.

При цьому хочемо підкреслити, що цей рік кладе перед нами більші як колинебудь у минулому вимоги, координувати і репрезентувати не тільки українців у діяспорі, але також допомогти нашим братам і сестрам в Україні та в сусідніх з нею країнах, де ще живуть українці, в Польщі, Чехословаччині, Румунії та в Юґославії. Наша поміч для тих є необхідна, бо власне цілу східну Европу, а зокрема Україну комуністична влада допровадила до страшної релігійної, культурної, економічної, екологічної та політичної руїни.

Не зважаючи на те, наш народ хоче піднестися з тої руїни, й потребує нашої допомоги, моральної і матеріяльної. З уваги на те, ми проголосили 1990 рік — роком української єдности, цим разом всеукраїнської єдности і висунули клич — **Поміч для СКВУ це поміч Україні.**

Відгукніться на наш клич згідно з вашими спроможностями, щоб ми могли уділити Україні в ці вирішальні дні — таку допомогу, як цього вимагатимуть обставини: жертвам Чорнобилю, жертвам чернівецької хвороби, поміч Народному Рухові України, щоб він міг осягнути свою ціль — політичну і економічну суверенність України.

Наші потреби зросли із потребами нашого народу де б він не був, у таборах утікачів в Австрії і Немеччині, в Бразилії, Польщі і.т.п. На нашу поміч розчисляє Україна — і ми не можемо її відмовити. Тому просимо, відгукніться щедро на наш заклик.

Поміч СКВУ — це допомога Україні. Будемо Вам за це вдячні й вдячний буде Вам наш страдальний народ.

За Президію Секретаріяту СКВУ

Юрій Шимко — Президент

Василь Верига — ґенеральний секретар

д-р Микола Кушпета — член Президії, Голова Травельної Акції

ОСВІТНІЙ ВЕЧЕРОК

СМОКІ ЛЕЙК, АЛТА

Відділ Союзу Українок ім. Ольги Кобилянської влаштував в четвер 23 березня 1990 року освітній вечерок з варениковою вечерою в Народному Домі ім. Т. Шевченка. Гарне число учасників-гостей прибуло на цю смачну вечерю, що її приготовили членки жіночого товариства. Молитву перед вечерою провела голова пані Марія Івасюк.

Управа нашого відділу запросила зі Смокі Лейк округа наш український хор відспівати кілька пісень та тим способом вшанувати Лесю Українку, Тараса Шевченка і 1000-ліття Християнства України.

Програма була під управою дириґента, учителя музики Людвика Маріянича, який також вчить духовну оркестру в державній школі. Акомпаньювала на піано учителька публічної школи пані Ґеня Мартинюк.

Розвагова програма: „Вечірня пісня" — (народня), „Понад Прутом моя Коломия" — музична обробка Зоя Маркевич; „Весняний шум" обробки Авдієвського на слова Лесі Українки; „Вечірня година" — Л. Українка — композиція музики Авраменка; „Садок вишневий" — Тараса Шевченка і „Учітеся, брати мої" Т. Шевченка, музика Гайворонського; Славен Христовий — Яр Славутич, музика Яременка.

Голова Відділу пані Марія Івасюк щиро подякувала хорові за гарну програму.

М. Рацой

ПОВІДОМЛЕННЯ

Пригадуємо що заходом Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади на Манітобу відбудеться в Вінніпезі в днях 28, 29 і 30-го вересня, 1990 р. Провінційний З'їзд СУК при співучасті Провінційних Екзекутив ТУС і СУМК.

За повною програмою проситься слідити в Українському Голосі.

Запрошується членство і ширше громадянство до чисельної участи.

За Провінц. Екзе. СУК на Манітобу

П. Іґнаш — Голова добр. Т. Слюзар — секр.

З нагоди 30-ліття „Променя" засилаю пожертву в сумі $30.00 на фонд нашого журналу.

П. Зенчишин,
Реджайна, Саск.

ПРИВІТАННЯ ЖУРНАЛОВІ

Хвальна Редакціє „Променя"!

Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Давфині, Ман. з нагоди 30-ліття журналу „Промінь" складає пожертву в сумі $150.00 на пресфонд, щоб надальше продовжувати видавати цей цінний журнал. Бажаємо Вам, пані Редактор кріпкого здоров'я у Вашій важливій праці.

За відділ —

Розалія Грицай — голова
Марія Ґорчинська — секр.

———————

Висилаю мою передплату і пожертву і 10.00 на пресфонд. Хай Господь нагородить Вас усіх добрим здоров'ям та витривалістю. Журнал „Промінь" це шановний гість до нашого дому кожного місяця і кожного року. Шануймо його і підтримуймо.

Т. Гарбар, Суррей, Б. К.

———————

Щиро дякуємо за Ваш дорогоценний журнал і бажаю дальших успіхів у Вашій праці.

Ванда Ваверчак
Пієрфонд, Кве.

———————

Хвальна Редакціє,

Залучуємо наш банковий переказ у сумі $1,000.00 на Ваші потреби видання „Промінь". Ці фонди є частина прибутків С.У.С. Фундації за рік 1989.

Надіємося що цей скромний даток дещо допоможе Вам у справі Вашого журналу. Прийміть наші побажання щоби Ваш рік закінчився великими успіхами.

З братерським привітом,
Др. М. Лазарович,
Голова

———————

Хвальна Редакці!

З нагоди 30-ліття видавання журналу ПРОМІНЬ, засилаємо Вам найкращі побажання на дальші роки благородної праці в користь українського жіноцтва, і долучаємо нашу пожертву — $300.00.

За Манітобську Провінційну Екзекутиву:

Павліна Іґнаш — голова
Добр. Глина Слюзар — кор. секр.

———————

Відділ ім. Лесі Українки в Чатам, Онт. даруємо на журнал „Промінь" $100.00 з нагоди 30-ліття. Бажаємо дальших успіхів!

За відділ ім. Л. Українки
О. Маковецька, голова.

Вельмишановна Пані Когуська!

Маю честь і приємність привітати Вас, дописувачів та читачів з приводу ювілею 30-річчя „ПРОМЕНЯ" та побажати дальших успіхів у Вашій творчій праці.

Упродовж 30 років „Промінь" був справжнім світлом „променем" що просвічував шлях та унапрямлював до високих ідеалів українського життя. Змістовні статті „Променя" допомагали жінкам-матерям виховувати українські родини в національному дусі та плекати українські культурні цінності в Канаді. За всі ці труди сердечна Вам подяка від української спільноти.

Пересилаю $100.00 на ювілейний фонд „Променя та бажаю витревалости до дальшої праці для добра українського народу.

З привітом і пошаною
Савеля Стечишин
Саскатун, Саск.

———————

Скарборо, 30.3.1990

В імені Союзу Українок Канади, відділ Св. Анни в Скарборо Онт., вітаємо журнал „Промінь" з нагоди 30-літнього Ювілею.

Журнал „Промінь" це духове обличчя нашої жіночої організації. Багато праці пророблено протягом цього часу.

Девіз „Неси перед світом гідність свого народу" виконано.

Вітаємо Редакційну Колеґію, на чолі з вельмизаслуженою Редакторкою Н. Когуською, і бажаємо кріпкого здоров'я і витривалості у Вашій корисній праці на славу нашого народу.

В прилозі пересилаємо $100.00 на Пресфонд.

Щасти Вам, Боже!

Т. Козурко — голова
М. Легенюк, — секретар

———————

Дорога Пані Когуська!

Найперше щиро поздоровляю Вас і прошу Бога, щоб допоміг Вам надалі працювати для добра нашого українського жіноцтва, бо ця невтомна праця для „Променя" так нам дуже потрібна.

Посилаю $25.00 — передплата $15.00, а $10.00 на фонд журналу. Вітаю всіх співробітників, дописувачів і дякую за посвяту.

З пошаною — Д. Корпан,
Едмонтон

CHORNOBYL

PART TWO

No country would have been prepared for the nuclear disaster of the size of Chornobyl. The hospitals in Ukraine could not cope with such a large number of patients. Within a 24-hour period, doctors had examined over one thousand cases. On April 27, about 300 of the most seriously injured were flown to the Moscow Hospital Number Six. Most were reactor workers, firemen, security guards and paramedics.

On May 1, Dr. Robert Gale, an American bone marrow transplant surgeon, accompanied by two other specialists, arrived in Moscow. He later said that nothing had prepared him for the condition of the patients.

It is unfortunate that Dr. Gale later glossed over the number of deaths, minimized the serious situation in the Moscow hospital and generally went along with the misinformation of the Soviet authorities.

In examining the injured, Dr. Gale knew that thirty-five were beyond help. Loss of hair, blisters on the face, peeling skin, red weeping burns, and bloody diarrhoea, caused by the erosion of the lining in the intestines, made death certain.

Radiation destroys bone marrow which supports the body's immune system. Dr. Gale chose thirteen most likely to survive patients for bone marrow transplant. Soviet authorities flew more than a hundred relatives of the Chornobyl victims to Moscow from as far away as Tashkent and Vladivostok for tissue typing. But only one of the thirteen patients survived.

The victims from the Chornobyl disaster were buried in two rows in a special area of Mitinskoye Cemetery thirteen miles west of Moscow in graves marked with white marble headstones. Two of the headstones bore women's names.

It was obvious to scientists and officials that the No. 4 reactor could not be dismantled so they decided to entomb it in cement. The ground underneath was injected with liquid nitrogen to freeze it. Then coal miners from the Donetzk Basin dug tunnels under the reactor and these were filled with concrete, providing a new foundation. During the summer, thousands of labourers worked to build a concrete shell around the reactor unit and by late November, 1986, the entombment was complete.

In the meantime, Chornobyl's other three reactors were restarted some time in October, 1986, and a new city was hastily built for the power plant workers and their families.

The new city was Slavutych, located on the Dnipro River, 45 km. northwest of Pripyat and 200 km. north of Kiev. It was planned as a "21st century city" with every modern convenience, surrounded by a green forest.

The first year of building the new city was not a success story, with three men dead, a polluted water supply, 325 workers leaving their jobs, buildings left in a dilapidated state, engineers leaving, and wage problems. The reasons were the speed of the project and that the workers were treated as temporary help and so were housed in very simple lodgings with little regard for their comfort.

The situation must have been put right because the February 4, 1990 issue of the Edmonton Journal, carried the following item: "The electronic clock in the newly built city of Slavutych, not only gives the time and temperature, but also indicates the current level of nuclear radiation. Slavutych was built from scratch over the past three years to house the workers... 5000 employees travel daily 60 km. from Slavutych to Chornobyl by rail and must change trains when they reach the 30 km. restricted zone around the plant. The area is still heavily contaminated by fallout. They also have to change clothes three times. ... Showers and radiation detectors are provided. ... Chornobyl workers earn twice as much as those at other nuclear plants and have to work only ten years to get a pension. They also have the rare Soviet privilege of shopping in well-stocked stores with easy access to consumer goods."

The next task was the clean up of the 30 km. contaminated zone around the Chornobyl nuclear plant. Crops and gardens could not be harvested and were destroyed. Thirty centimetres of the top soil was taken from the surface and shovelled into steel containers to be driven to special radioactive waste dumps. It was replaced with new soil brought from outside areas. Buildings, roads, machinery and equipment were washed with special solutions. Falling leaves from the trees were gathered and taken away. The sandy soil was covered with a latex

solution and grass seeds planted on it. It was necessary to replace roofs of houses, garages and barns. Workers asphalted many kilometres of roads. Over 5000 water wells were closed and new artesian wells were sunk.

Since the clean up was very dangerous, it was difficult to get many volunteers to do this work. Coal miners and city workers were ordered to the site but many refused to go. Military reservists, who had no choice, arrived from all parts of USSR. About 300 workers from Estonia were drafted, some taken from their homes at night or off the street, and brought to Chornobyl. An Estonian rock band was ordered to go along and play for them. A reporter went with the group and later reported that all were concerned about exposure to radiation and feared becoming sterile. The men were angry, bitter and demoralized. For some the work was too heavy, for others, their nerves gave out.

It seems that the clean up around the Chornobyl plant was also used as a punishment. As late as August, 1989, the dissident Ukrainian poet Stepan Sapeliak was ordered to report for three months of work at the Chornobyl site as punishment for nationalist activities. He was released after a protest from the Rt. Hon. Joe Clark, Minister of External Affairs, on an appeal from the World Congress of Free Ukrainians.

It is four years since the Chornobyl accident and the reports from Ukraine are very disturbing. Deaths and deformities are on the rise in quite distant areas from the so-called danger zone, as far away as the Gomel region in Byelorussia and the towns of Narodychi and Zhytomyr in Ukraine.

Children and new born animals are the first to show the effect of radiation. Farm animals have been born with serious deformities such as calves without heads or eyes or eight legs instead of four and pigs with abnormally shaped skulls.

It is thought that ten per cent of the children in affected areas have some abnormality, like loss of hair, thyroid problems, cataracts of the eyes and general ill health. School children are supposed to be fed pure food at lunches in their schools and are checked regularly by doctors. But the food situation in Ukraine is too irregular to be trusted.

People continued to feed their farm animals fodder from contaminated fields and to eat home grown fruits and vegetables. Clean food is shipped in from other parts of the USSR but locally grown food which is radioactive, is considered too valuable to throw away, so it is shipped to other parts of the country in the belief that a little radiation will not hurt anyone. A huge meat processing plant in Ukraine made sausage from pork and beef with radiation ten times normal and delivered tonnes of it to consumers in Siberia.

Decontamination is continuing all over the area but the task is overwhelming. Smaller villages have been bulldozed and buried. But the town of Pripyat cannot be destroyed. It is a ghost town except for hundreds of workers in protective suits who are bussed in daily and the piped-in music. The town is being decontaminated street by street and the music is to keep the men from nervous breakdowns.

The Chornobyl No. 4 reactor is still discharging some radiation. The cement tomb around it is starting to crack and might collapse. It is thought that another cement tomb will have to be built over the first one.

The reports of mutilated births, spontaneous abortions and the rise in cancer deaths have created fear and anger amongst the people in Ukraine. No one feels safe and the people have lost all faith in its leaders and medical experts. Too often, the public has been told lies, misinformed and even accused of "radiophobia". People were given 30 rubles apiece per month, which they now call a "coffin bonus", to buy clean food but they continued to live in contaminated regions.

Ecology has become the most important issue for Ukrainians over the past year. The founding congress of *Zelenyi Svit* (Green World) was held in Kiev, on October 28-29, 1989, and is headed by Dr. Yuriy Shcherbak. It has already succeeded in stopping the construction of Reactors No. 5 and 6 at Chornobyl Power Station and the building of new reactors at Odessa, Chyhyryn and Crimea. But these successes are small, compared to the serious problem facing it, concerning the environment in Ukraine.

The Kiev Reservoir is filled with radioactive particles; the Dnipro River is carrying pollution to the Black Sea; a journalist has stated that 90 per cent of the Black Sea can now be declared dead; radiation levels in Narodychi, 50 km. west of Chornobyl, are 450 times above normal; Ukraine has lost 1.25 million hectares of good farming land.

The closing paragraph is the words of Volodymyr Yavorivsky, chairman of the Kiev regional branch of Rukh, "What will become of us? This silent question can be seen in the eyes of hundreds of thousands of children of all nationalities who live in Ukraine — Ukrainians, Russians, Jews, Crimean Tatars. Radiation does not discriminate when choosing its victims. We are ready to suffer economic shortages, to wait in lines for necessary goods, but not to remain

☞

HELEN MAYBA

Helen Mayba, the daughter of John and Olga Dolynchuk was born in Winnipeg in 1937. As her parents were active in the Ukrainian Greek Orthodox Church and Ukrainian community, she also participated in Ukrainian cultural activities from her earliest years. She attended Sunday School at Holy Trinity Ukrainian Orthodox Cathedral and sang in the church choir. She attended Faraday Public School and St. John's High School. Twice a week, she and her brother Ron attended Ukrainian School classes conducted by Mrs. Irene Gayowsky at the Ukrainian National Home in Winnipeg.

She was active in the church CYMK organization and participated in concerts, choral singing, recitations and played piano solos and often accompanied her brother, Ron, who played the violin. When St. Andrew's College was located on Church Avenue, she took courses in Ukrainian from Professor Mulyk-Lutzyk and choral and church singing from the music director, Mr. Walter Bohonos. At the opening of St. Andrew's College at the University of Manitoba campus in 1964 she and her brother Ron contributed to the musical program with piano and violin selections.

Helen graduated from teacher's college in 1956. She was an elementary teacher for eight years at the following schools, Strathmillan, Lord Kitchener and Springfield Heights.

Helen has always been involved with church and community work. Helen is a long time member of the church choir at Holy Trinity Ukrainian Orthodox Cathedral and is a member of the Cathedral Ukrainian School Committee and Cultural Committee. She also serves on the executive of the board of the Cathedral. She is the treasurer of the Lesia Ukrainka Women's Association at the Cathedral and also president of the women's association of Lesia

Ukrainka at the Ukrainian National Home, Winnipeg, since 1984. She was treasurer of the Ukrainian Canadian Women's Committee — KYK — Winnipeg Branch from 1981 to 1984 and treasurer of the Ukrainian National Home of Winnipeg from 1982-1988. In 1986 she received a 25 year membership certificate from the Ukrainian Women's Association of Canada for her continuous dedicated work.

She has been a board member of the Osvita Foundation of Winnipeg, board member of the Oseredok Centre in Winnipeg and is a member of the advisory board of the Concordia Hospital Foundation. Her community services include leader of Brownies at Lord Kitchener School, Vice-President of the Melrose Community Club 1982, Treasurer of the River East Trouverz Community Choir 1984-1986. She is currently a member of the Winnipeg Art Gallery, Women's Committee of the Winnipeg Symphony Orchestra and a member of the Board of the Winnipeg Music Festival and is a stage marshall at their annual Music Festival.

Since 1970 Helen has been a participant in the River East School Division in various positions: school board citizen member 1970. School board trustee since 1971, chairman of the board 1989-1990. She has been chairman of the Education and Policy Committee, chairman of Negotiations Committee and chairman of Finance and Business Administration Committee. She has been a school trustee for the past 18 years.

She was instrumental in the initiation and continues to support Ukrainian and German bilingual programs in the River East School Division. She is also a strong supporter of music programs in the division. Her son Paul, plays the trumpet in the River East Collegiate Band and Helen is an active member of the Parent's Band Association. In 1958 she was married to Dr. Ihor Mayba, Orthopedic Surgeon.

---

indifferent to the danger that hangs over our heads. The suppression of the truth about the consequences of Chornobyl could deprive us of a future."

Helen Raycheba
Edmonton

Bibliography:

Hamman, Henry & Parrot, Stuart, *Mayday at Chornobyl,* New English Library, UK, 1987.

Marples, David R. *The Social Impact of the Chernobyl Disaster,* University of Alberta Press, Edmonton, 1988.

60 Minutes, CTV TV Program, "Chernobyl", Sunday, February 18, 1990.

Yavorivsky, Volodymyr, *Wall Street Journal,* December 12, 1989, reprinted by the *Ukrainian Weekly,* December 31, 1989.

REPORT

Report from the Ukrainian Women's Association of Canada - Manitoba Executive - February 15, 1990, presented by Mrs. Sylvia Uzwyshyn to M.P.C.W.

Our association continued to concentrate its efforts in 1989 to achieve its many aims and objectives. As one of our major objectives has always been to provide leadership and assistance to our young people's group, CYMK, we encouraged our representative to help organize our youth to participate in a provincial CYMK seminar held at Holy Trinity Cathedral on Saturday, April 1, 1989, sponsored by the National CYMK Executive. The youth were also encouraged to participate in our provincial conference held in Winnipeg on September 29, 30, and October 1, 1989. They held their own private sessions as well as participating in some joint sessions.

At the provincial conference a collection of $430. was made for the scholarship fund. It was decided to allot the money in the following manner: $100 to be given to a student of Theology at St. Andrew's College who has excelled in Conversational Ukrainian Language Studies; $100 to be awarded to a student in St. Andrew's College who has excelled in leadership; $230 to be given to St. Andrew's College to be used for needy students of Theology Studies in the form of bursaries.

The various branches of U.W.A.C. were encouraged to inform their youth about a Leadership Workshop held on November 25, 1989, at Holy Trinity Cathedral Auditorium.

Educational and cultural programs for our youth were also supported. Money was donated to help organize and establish a permanent travelling exhibit of 76 photos and posters of the life and works of our national poet, Taras Shevchenko. This exhibit is to be available for all branches upon request to assist them in organizing their own cultural projects. It was received from the Ukraine to commemorate the 150th anniversary of the birth of Taras Shevchenko and donated to our Manitoba Executive by the Department of Education.

Another objective of our association has always been to help organize women and girls in the province into association branches and to provide mutual assistance and cooperation in carrying out the aims of our association.

The Manitoba Executive participated in the 50th anniversary celebrations of one of the branches of our organization at Sirko, Manitoba, held Sunday, June 4, 1989. During this program, their 50 and 25 year members were honoured. Guest speaker was the corresponding secretary of our executive, Mrs. Elizabeth Bilych. Our members also supported the district convention at Oakburn, Manitoba, held Sunday, June 25, 1989. Guest speaker was Nell Mischuk, president of the U.W.A.C. branch at Holy Trinity Cathedral, in Winnipeg. On Sunday, November 12, 1989, our Dauphin branch celebrated their 60th Anniversary. Guest speaker for this occasion was Pauline Ignash, president of the Manitoba Provincial Executive, whose address was on the theme of "Safeguarding Our Future". A group of our executive members travelled to Portage la Prairie in December and assisted this branch in providing a cultural program for their members including an exhibit of the life and works of Taras Shevchenko. Speaker was Mrs. Geraldine Russin.

As the Central Committee of the U.W.A.C. plans to publish a short history of the various branches from January, 1977, to December 1991, we encouraged our branches in Manitoba and Ontario to cooperate and help the Central Committee in this matter by submitting photos and explanations of important events which have taken place in the various branches. The Manitoba Provincial Executive continues to encourage our membership to subscribe to **Promin**, our monthly magazine, both to inform them about the activities of U.W.A.C. and to help preserve the historic and cultural aspects of our Ukrainian heritage. ☞

They have two sons, John, an accomplished pianist and presently a medical intern at the Health Sciences Centre in Winnipeg and Paul, who is completing Grade XII at River East Collegiate.

In spite of her busy schedule she still finds time to be a member of a piano, violin and cymbaly ensemble which entertains at various Nursing and Senior Citizens' Homes.

Helen is known as a community worker, a caring parent, a musician, teacher, school trustee and is always friendly and considerate. Her keen interest in Ukrainian language, music, singing and the church is helpful in keeping the family heritage. Helen and her husband have recently designed a coat of arms for their family which displays their Ukrainian Canadian heritage.

PEARLS OF POETRY

N.N.

I WAS THIRTEEN ...

I was thirteen. I herded lambs
Beyond the village on the lea.
The magic of the sun, perhaps,
Or what was it affected me?
I felt with joy all overcome,
As though with God...
The time for lunch had long passed by,
And still among the weeds I lay
And prayed to God... I know not why
It was so pleasant then to pray
For me, an orphan peasant boy,
Or why such bliss so filled me there?
The sky seemed bright, the village fair,
The very lambs seemed to rejoice!
The sun's rays warmed but did not sear!

But not for long the sun stayed kind,
Not long in bliss I prayed...
It turned into a ball of fire
And set the world ablaze.
As though just wakend up, I gaze:
The hamlet's drab and poor,
And God's blue heavens — even they
Are glorious no more.
I look upon the lambs I tend —
Those lambs are not my own!
I eyed the hut wherein I dwell —
I do not have a home!
God gave me nothing, naught at all...
I bowed my head and wept
Such bitter tears... And then a lass
Who had been sorting hemp
Not far from there, down by the path,
Heard my lament and came
Across the field to comfort me;
She spoke a soothing phrase
And gently wiped my weeping eyes
And kissed my tear-wet face...

It was as though the sun had smiled,
As though all things on earth were mine,
My own... the orchards, fields and groves...!
And, laughing merrily the while,
The master's lambs to drink we drove.

Oh, how disgusting!... Yet, when I
Recall those days, my heart is sore
That there my brief-life's span the Lord
Did not grant me to live and die.
There, plowing, I'd have passed away,
With ignorance my life-long lot,
I'd not an outcast be today,
I'd not be cursing Man and (God)!

(Orsk Fortress, second half of 1847)
Translated by John Weir

Our provincial convention was held in Winnipeg, September 28-29, and October 1, 1989, with the theme "Taking Charge of Our Future". Special guests to the conference were National President of CYC, Maria Tkachuk and National President of U.W.A.C., Maria Woroniuk. In their remarks, both presidents suggested the direction organizational work should take for the next decade. During one of our sessions a panel discussion explored the religious, educational, cultural, and organizational roles of the language in our present-day society.

Our association continues to fund humanitarian projects. In 1989 we cooperated with the U.W.A.C. branch of Holy Trinity Cathedral in sending help to needy Ukrainian Orthodox families in Brazil, Poland and Ukraine. Parcels of good used clothing as well as money and books were sent to Brazil. Communication was undertaken with representatives from these countries to find out ways in which our association could best help their needs. We encouraged our branches to support our humanitarian projects by donating money to us or by sending parcels on their own. Addresses were supplied. Particular attention and discussions were held to organize ways of helping children suffering from the nuclear disaster in Chernobyl, Ukraine.

OUR ANNIVERSARY PRAYER

100 Years, Ukrainian of settlement in Canada

O LORD,

As we prepare to celebrate our 100th year in Canada
We turn to You with prayers of Thanksgiving.
We rejoice in the natural beauty in which we live,
We strive to protect the beauty bestowed on us,
We rejoice in our efforts towards peace
And in the freedom and opportunities for all our brethren in the world.
Teach us to use all your gifts wisely
That we may now dedicate ourselves
To Your service and the service
Of all mankind.

AMEN.

НАШИМ ДІТЯМ

ОЛЕКСАНДЕР ПОЛОВИНКА

ТРУДІВНИЦЯ

Надя каченятам
Віддає всю ласку,
В білих рученятах
З річки носить ряску.
Вогником іскристим
Світляться очиці,
Надя кухлем чистим
Підлива водиці.
Плавають качатка,
Любо подивиться,
От яка, дівчатка,
Надя трудівниц.

ЯК НАЗВАТИ ЗАЙЧИКА?

Народився в лісі маленький зайчик. Думала-думала мама-зайчиха: як назвати сина? Хотіла дати йому таке ім'я, щоб і не було звичайне, і щоб жити з ним було легко. Думала-думала і назвала синка Тигром.

Побіг зайчик на вулицю. Бачить, козенята бігають, стрибають. Весело їм.

— І я хочу, — каже, — з вами погратися.

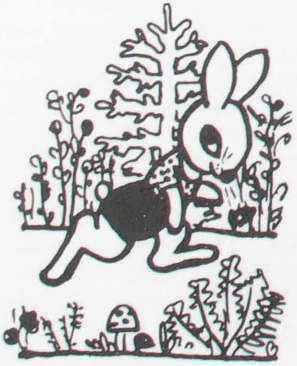

— А ти хто такий? — питають козенята. — Як тебе звати?

— Я Тигр, — відповідає зайчик.

Коли козенята таке почули, злякались. І порозбігалися в різні сторони, поховалися попід кущиками. А зайчик залишився сам, побавитися-погратися нема з ким.

Прийшов він додому та й каже:

— Не хочу бути Тигром, бо ніхто не хоче зі мною гратися.

Задумалася зайчиха. Як назвати сина? А хоче ж дати йому таке ім'я, щоб і не було звичайне, і щоб жити з ним було легко. Думала-думала і назвала його Вовком.

Побіг зайчик на вулицю. Бачить, телята бігають, стрибають.

— Чи можу і я, — питає, — з вами погратися?

— А ти хто такий? — питають телята. — Як тебе звати?

— Я Вовк, — відповідає зайчик.

Коли телята це почули, так і накинулися на зайчика. Ріжками його покололи, ніжками потоптали.

— Накінець, — кажуть, — потрапив ти в ваші руки! Тепер бережись! Ледве вирвався зайчик, втік. Прийшов додому, плаче, побиті бочки обликує.

— Не хочу, — каже, — бути Вовком. Б'ють мене, гратися не хочуть зі мною.

Задумалася зайчиха. Як назвати сина? „А що, — думає, — коли його назвати просто Зайцем".

Побіг Заєць на вулицю. Бачить, різні звірятка погратися вийшли. Лисенята на траві перевертаються, хом'ячата в хованки грають, борсучата на перегони бігають.

— Чи можу я з вами побавитися? — питає зайчик.

— А хто ти такий? — запитують звірята. Як тебе звати?

Я Заєць.

— О, який ти пухнатенький! — вигукнула хом'ячата. — який миленький! Ходи з нами в хованки гратися.

І з нами! — закричали борсучата.

— І з нами! — відгукнулися лисенята.

Цілий день бавився зайчик. На траві перевертався, наперегони бігав, в хованки грався. Навіть змучився. І увесь час дивується: „Яке чудове ім'я Заєць!"

А. Лелевр

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН

В суботу 7-го квітня 1990 р., в Українському Народнім Домі в Овкборн, Ман., діти — Анна Кондрат, Вотерфорд Он., Оля Друль з чоловіком Мироном, Емесбурґ, Он., Петро Коваль, Вінніпеґ, Ман., внуки і правнуки зійшлися разом з родиною і приятелями вшанувати їхню Маму, п. Анастасію Коваль-Дмитерко з нагоди 87-ліття дня уродин 5-го квітня.

При вході до залі, в присутності 100 осіб, вітала Маму дочка, Анна і заквітчала її гарним корсажем. Відтак зайняли місця коло столу, прекрасно прибраного 87-шовковими червоними трояндами, посередині, стояв удекорований ювілейний торт з написом „На многі літа". Отець Подтепа відслужив молебень, та склав щирі побажання від себе і громади. П. М. Чвалюк дякувала.

Програмою керувала дочка Оля. Вона привітала ювілятку-Маму, о. Подтепу, родину і всіх присутніх та запросила до смачного і багатого обіду, що приготовили діти, рідня ювілятки та приятелі. Далі вона попросила всіх піднести тост за здоров'я ювілятки та відспівано „На многі літа".

Після обіду складали привіти! Дочка, Оля, в ім. дітей, у своїм привіті дякувала мамі за її безмежні заслуги для своїх дітей від дитинства до сьогодні. Вислів, „Ви були відданою мамою для своїх дітей, у яких з дитинства виховали в них глибоку релігійність, любов до дорогих традицій українського народу. Ви є та ходяча енциклопедія, що розказує про історичну спадщину, про життя, про лікування і про мистецьку ручну працю. За те сьогодні ми зійшлись віддати, Вам, Мамо, пошану і вдячність за ваш труд і щирість для всіх.

Внук, Омелян Коваль, склав привіт в ім. внуків і правнуків. „Ця Баба для нас то є Pillar of Strength. Вона нас доглядала, все вислухала наші розмови, навчала нас релігії, як поводитись і жити в мирі. За це ми є дуже вдячні Вам, Бабо, та нагороджуємо Вас оцим подарунком".

Сестра Емілія Гнатюк, вітала ювілятку та розказувала про родинне життя. Голова, п. Анастасія Грицак, склала привіт від відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки в Овкборн. Вона говорила про заслуги п. Анастасії. Анастасія є одною з піонерок, коли бували тяжкі часи працювати на фармі. Вона була активною членкою в церковно-громадськім житті, разом з своїм покійним чоловіком, Дмитром Ковалем (1966). Обидвоє були щедрими жертводавцями на українські громадські цілі. Вони були членами Українського Народного Дому та займали різні пости в заряді. Анастасія, доброї волі, виконувала різні послуги: була два роки головою відділу ім. Наталії Кобринської, займала пости бібліотекарки, ґардеробки, кравчихи та господині. Ніколи не відмовила подати помічну руку. Ще й тепер

помагає фінансово підтримувати місцеві народні цілі. За свої заслуги, п. Анастасія була вшанована 25 і 50-ліття грамотою членства Союзу Українок, 50-ліття грамотою Укр. Народного Дому, а сьогодні голова відділу ім. Лесі Українки, п. А. Грицак, вручила почесну 60-ліття грамоту членства і подарунок — Історію „Півстоліття на громадській ниві". Присутні нагородили ювілятку гучними оплесками.

Пані Анастасія склала щиру подяку Отцеві Подтепі, дітям, внукам, родині та всім присутнім за таке гарне прийняття.

На заклик дочки Олі, присутні зложили на „Промінь" $143.00. Діти зложили, з нагоди 87-ліття дня уродин своєї Мами, $87.00 на храм Св. Володимира в Овкборн, $40.00 на Український Народний Дім, $50.00 на відділ Лесі Українки. Анастасії чоловік Дмитро упокоївся в 1966 р. Вона вийшла другий раз заміж за Михайла Дмитерка з Елфинстон, Ман. Бог обдарував її чотирма дітьми — Анна, Петро, Оля, Леся (упокоїлась 1969 р.), 11 внуків і 6 правнуків.

Хай же Всевишній зберігає нашу Ювілятку в добрім здоров'ї на многії літа.

Приутний

СВЯТО ЧЛЕНСТВА

В неділю, 4-го лютого 1990 року, Йорктон, Саск. заходом відділу Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск., відбулося свято членства. В місцевій церкві, о годині 9:45 вранці, о. прот. П. Гнатів відслужив Панахиду за всіх померлих членок відділу. Після Святої Літургії, о. настоятель відправив Молебень за здоров'я та успіх членок Союзу Українок Канади. Церковний хор, під управою пана В. Ґреґорі, мелодійним співом допомогав в цих молитвах.

На другу годину по полудні, до Української Православної Авдиторії зійшлося гарне число членів громади. Союзанки з інших відділів: Канори, Мелвил і Шіго своєю присутністю збагатили нашу програму. Заля була дбайливо прикрашена відповідно для теми цього дня.

Зліва направо — п. Анна Фенюк, голова відділу, п. Марія Воронюк, крайова голова С.У.К., Анна Левчук, Анна Головка, Павліна Ойстрик отримала Грамоту за 60-літ членства.

Членки комітету членства, пані Лелія Прокопчук і п. Ширлі Малиш доглядали реєстрацію гостей. При кінці програми вони перевели розігравку передплати „Променя" на один рік.

Друга заступниця голови, добр. Марія Гнатів, керувала програмою, яку почато відспіванням гимну Союзу „За нами, сестри..." Корсажами уквітчано: голову крайової управи Союзу Українок Канади, пані Марію Воронюк, п. Анну Фенюк, відзначену членку за її 60-літне постійне членство, пані Павліну Ойстрик, дві членки за їхню 25-літне постійне членство, Анну Левчук і Анну Головка.

Голова відділу, п. Анна Фенюк, висловила теплий привіт для всіх присутніх і особливо для нашої гості, доповідачки п. Марії Воронюк. Слідували привіти від п. прот. Гнатіва, зас. гол. громади, п. Юрія Прокопчука, голови Товариства Православних Українців, місцевого відділу, п. Юрія Скварчука, голови йорктонського відділу С.У.М.К. Євгена Семенюка.

Після прочитання нарисів про заслуги й діяльність заслужених членок, пані Марія Воронюк вручила їм грамоти. Перша зас. гол. п. Славка Скварчук, мала приємність представити нашу дорогу гостю, п. Марію Воронюк.

Промова пані М. Воронюк була поучаючою для всіх присутніх. Вона подала поради як приєднати молодих членок, а головно звернула увагу на українську мову та виховання молоді — „Від мами залежить яка буде молодь, а від молоді залежить який буде народ!" Приявні на залі нагородили пані Воронюк гучними оплесками за її двомовну цікаву доповідь.

Розвагова частина нашої програми складалася з виступу студентів школи українських танців „Троянда" в народніх строях. Мандоліновий ансамбль членок заряду й культ-освітнього Комітету, милозвучно відограв в'язку пісень. Голова культ-освітнього Комітету, п. Катерина Волощук, щиро подякувала виконавцям програми та запросили всіх присутніх на чайне прийняття.

Програму закінчено відспіванням „Де згода в родині". Молитву перед їжою, провів о. прот. Гнатів, Членки соціяльного комітету, під проводом п. Анни Сірої й п. Анни Шинківської угостили присутніх смачною перекускою.

З нагоди цього свята, відділ жертвує на прес. фонд „Променя" 200.00 дол.

Параскевія Семенюк

БЛ. П. МАРІЯ ГУМЧАК

МОНТРЕАЛ, КВЕБЕК

Несподівано на 17-го грудня 1989 р. упокоїлася у Монтреалі бл. п. Марія з роду Цибульська, дорога Мама, бабуня і прабабуня.

Марія народилася 28-го квітня 1893-го року в селі Новосілка пов. Підгайці, Галичина.

Прибула до Канади 1912-го року де і скоро одружилася з Александром Гумчаком. Їм народилось 10-ро дітей, вісім дочок та двох синів. Вони були примірними парохіянами Катедри Св. Софії, де через довгі роки Марія належала до жіночого товариства „Доньки України". Покійна була улюблена та поважана в громаді як рівно ж надзвичайно жертвенна.

Похорнонні відправи відслужив о. прот. др. Ігор Куташ 20-го грудня 1989 р. при участи дітей, численних приятелів та парохіян. У світлу пам'ять покійної Марії складаємо 50 долярів на журнал „Промінь".

Покійній вічна пам'ять, нехай канадська земля буде їй легкою.

В. Миланчук

ДЕНЬ ЧЛЕНСВТА і ЧАЙ

ЕДМОНТОН

Комітет членства і журналу „Промінь" — Відділ Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана влаштували чайне прийняття в неділю 25-го лютого 1990 р. в авдиторії. 150 осіб загостили на чай.

Вступне слово виголосила панна Мирослава Хом'як. Слідували привіти, що їх склали: Надія Гаманик від Провінційної Екзекутиви; Омелян Єринюк — голова катедральної громади; Мирослава Фербей, голова Відділу Союзу Українок при катедрі Св. Івана. Вона також представила голову Союзу Українок Канади пані Марію Воронюк із Саскатуну, яка виголосила слово до членок і гостей.

Пані М. Фербей представила управу Відділу при Катедрі Св. Івана. Мирослава Хом'як представила нових членок. Прот. Миколай Равлюк проказав молитву, а Преосв. Владика Іван поблагословив.

Наливали чай пані: Ф. Кругляк, Н. Сенів, С. Обуховська, Х. Звоздецька, Е. Евчук і панна С. Ортинська.

За Відділ
Галя Федорків

ДІТИ РІДНОЇ ШКОЛИ ВШАНОВУЮТЬ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА — 4.III.90

Що року українці по цілому світі святкують роковини Тараса Шевченка, так і наша громада, св. Івана Хрестителя в Роблин, Ман., стараннням освітно-культурного комітету при відділі Союзу Українок Канади ім. Доньки України, дало почин до вшанування нашого найбільшого ґеня, поета і пророка Тараса Шевченка.

Після Служби Божої, о. Богдан Демчук відслужив панахиду за спокій душі Тараса Шевченка, а члени громади стояли кругом тетрепода із свічками. По відправі всі присутні зійшлися до церковної залі на перекуску, яку приготовило жіноче товариство, після перекуски почалася програма. Участь в програмі брали студенти Рідної Школи, та члени і членкині Української Прав. громади св. Івана Хрестителя.

Програму розпочато „Заповітом" — співали всі разом діти і старші. Пані Павліна Курчак виголошувала точки. Вступне слово сказала Анна Горбай по українському а Ганя Стиба по англійському, обі учительки Рідної Школи говорили про значення свята. Підкреслили його добро для справи поневоленого українського народу, як він виступив отверто проти тих що катували Україну, а поневолений нарід будив до нового життя. І хоч давно він помер, то в серцю кожного українця зістала на все його пам'ять та щира любов до рідної землі. Слідувала деклярація „Треба учитися", віддеклямували Тома і Кен Стиба, а студенти відспівали „Учітеся брати мої", під проводом п-ні Стиби. „Діти як квіти" віддеклямував Стефанко Горбай, а Олена Стиба, Брена Бекер і Дейвиян Барановський віддеклямували „Хто Шевченко". Пісню „Думи Мої" відспівали старші під проводом п-ні Леонтини Піць. „Я знаю про Шевченка" віддеклямувала Аменда Айзнер. Пісню „Україно моя рідна" відспівали студенти Рідної Школи.

Марія Воронюк, голова Союзу Українок Канади промовляє в Едмонтоні на чаєві.

Реферат виголосив двомовно о. Богдан Демчук. Тема була „Релігійність Тараса Шевченка". Настоятель сполучував думки Леоніда Білецького, Митр. Іларіона, о. прот. д-ра Івана Стуса, о. д-ра Стефана Рушова, п-ні А. Власень-Бойцур та Митр. Липківського, де автори досліджували релігійність поета. Настоятель говорив про талант, як поет, артист і борець за волю України, і що Шевченко є і буде наш поет, а не так як його присвоїли росіяни. По рефераті старші відспівали пісню „Реве та стогне". Слідувала деклямація „Поклін Кобзареві — Тарасові Шевченкові" — п-ні Марія Фітковська. Студенти рідної Школи відспівали пісню „Вінок Шевченкові", а старші відспівали пісню „Кантата.

П-ні Анна Горбай пояснила справу заклику, що було подано в „Промені" і в „Українському Голосі" — „Діти Діяспори — Дітям України". Вона просила присутніх зложити дар для українських дітей, котрі потерпіли у ядерній катастрофі в Чорнобилі. Студенти Тома Стиба і Дейвіян Барановський пішли і зібрали $103.60 а жіноче товариство пожертвувало стілько що зробило $200.00 разом.

Кінцеве слово сказав голова церковної громади — пан Олекса Курчак. Він зложив подяку учительки за приготовлення програми і всім тим, що брали участь — отцеві Демчукові за реферат і всім присутнім, що пожертвували для дітей в Україні. Свято закінчено із співом національного гимну „Ще не вмерла Україна!"

Анна Горбай,
Голова Культ-освітнього Комітету

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

Річні збори відділу Союзу Українок при катедральній громаді Св. Івана в Едмонтоні відбулися в неділю 3-го грудня 1989 р. Голова Філя Кругляк перепровадила збори, а секретаркою була Іванка Усик. Прот. Миколай Равлюк, настоятель громади, провів молитву. Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять покійних членок.

Прот. М. Равлюк склав привіт та побажав найкращих успіхів. Омеліян Єринюк, голова при громаді, висловив щиру подяку фінансову та моральну підтримку. Члени головної управи подали річні звіти. Звіти голів комітетів були подані на зборах в листопаді.

Звіт голови відділу; Цього року ми придбали 15 нових членок і 2 переходові, так що тепер маємо 288 членок у Відділі. Найбільший відділ у Союзі Українок є наш відділ при кат. Св. Івана в Едмонтоні. На екзекутиві маємо 14 осіб, 24 голови комітетів, 12 голів місячних комітетів, що доглядають соціяльні оказії й 10 на телефонічнім комітеті.

Наша праця різноманітна. Комітети працюють з молоддю, з культурною спадщиною та місцевими й дальшими справами. У садочку є 49 дітей, молодший хор 28 членів від 6 до 12 років, українська школа 25 учнів, танкова школа 29 й молодший СУМК 23. Ми заохочуємо нашу молодь від 7 до 14 років прибувати на оселі у Барвінку. Молодь поверх 14 років, ми заохочуємо записуватися на курси Освіти в Інституті Св. Івана.

Цього року наш відділ спонсорує Андрія Сподарика, 29-літнього українця прибути до Канади. Екзекутива зробила зарядження, щоб він перебував у Інституті.

Ми всі горді, що наше членство так гарно видає перекуски, бенкети, обіди й чаї. Пані Лусій Чаглей та пані Катерина Огінська приготовляли дуже смачну їжу, а наші працьовиті, заслужені членкині радо видавали. З Провінційного Чаю наше печиво принесло 1,681.12 дол. У День Спадщини в серпні наш відділ приготовив 140 тузінів пирогів а 80 тузінів голубців. Наш прихід з цього проєкту був 847.33 дол. Сердечну подяку складаємо Розалії Фарині яка координувала український павільйон вже поверх шість років.

Як голова відділу мені було дуже приємно репрезентувати наш відділ на Крайовому з'їзді Союзу Українців Самостійників у Реджайні. Наш відділ вислав повну квоту делегатів і багато гостей. Дуже приємно було їхати автобусом, який пані Наталка Кіт з провінційної екзекутиви зарядила.

Наш 63-ий Ювілейний Чай відбувся 27-го серпня. Це перший раз, що мама і дочка, Катерина Бойко й Ганя Подлецький, були відзначені за 25-літ членства. Також за 25 років членства смолоскип одержали Катерина Малиш і Розалія Фарина. За 50 років заслуги,

☞

1989 УПРАВА

1-ий ряд, зліва на право: Є. Шарабун, І. Усик, Л. Івасюк, А. Сенів, Ф. Кругляк, М. Фербей, І. Сепін, К. Гарасин, А. Чаглей.

2-ий ряд: Н. Кіт, Н. Ковалишин, А. Особа, М. Мельничук, Е. Репка, І. Дженис, Н. Базюк, С. Василишин, М. Косташ, Д. Корпан, В. Даркович.

3-ий ряд: Є. Євчук, Н. Боднар, П. Калат, С. Ортинська, Н. Гарисимів, Н. Депутх, Г. Домитрак, А. Кравець, Н. Самиця.

переходові членки: Марія Григор, Анна Зузак і Йоанна Михайленко були відзначені.

КУК Конґрес у Вінніпеґу 6 до 9-го жовтня відбувся успішно. Треба заохочувати членок прибувати на такі сходини. Д-р Дмитро Ціпівник знов перевибраний як голова КУК. Ми радіємо, також, що наша членка, п-і Софія Василишин, була відзначена Шевченківською Медалею. Ґратулюємо, також, Юлію Блажук, який міністер Культури й Багатокультури, Ґреґ Стівенс, вручив нагороду за її відданну посвяту для збереження мови.

Свято Книжки було дуже добре зорганізовано нашими членками, панями Василишин і Марією Мельничук. Молодий хор діточий, Українська школа і Старший СУМК гарно пописалися в програмі. Митрофорний прот. д-р Іван Стус був головний бесідник. Також хор Золотого Віку прикрасив програму своїми піснями.

ПОЖЕРТВИ 1989

Катедра Св. Івана	36,400.00
„Промінь"	1,000.00
СУК Організаційний фонд	1,000.00
СУК Пров. Музей	2,000.00
Консисторія 1000-ліття фільмовий проєкт	1,000.00
Поручництво — Андрій Сподарик	2,000.00
Укр. Суспільна Служба	1000.00
Колеґія Св. Андрея	500.00
Колеґія Св. Андрея, Фундація	500.00
Укр. Музей СУК	500.00
Вісник	500.00
СУС Фундація	500.00
Укр. Іміграційна Служба	500.00
Владика Іван	500.00
Західна Епархія	400.00
Православні церкви в Бразилії	454.71
Конференція Української мови	500.00
Стипендія — Тарас Романюк	500.00
Стипендійний фонд Пров. Ексек.	200.00
Youville Pavilion	200.00
Український Голос	250.00
Міжнародний Амнестія	100.00
Телерама	100.00
CNIB	100.00
VON	100.00

УПРАВА НА РІК 1990: Уст. голова — Філя Кругляк; Голова — Мирослава Фербей; Перша заст. — Джені Стоґре; Друга заст. — Йосифа Михайлишин; Третя заст. — Ольга Камінська; Четв. заст. — Юлія Чаглей; Рек. секр. — Леся Івасюк; Кор. секр. — Галя Федорків; Поміч. секр. — Марія Лазарук; Касієрка — Єлена Шарабун; Поміч кас. — Бев Скейд; Конт. ком. — Парання Крокош, Галина Домитрак.

ГОЛОВИ КОМІТЕТІВ: Ювілейного — Василина Дарковач; Архіви — Наталя Базюк; Церковного — Богданна Масло; Укр. Школа й Танків — Марлін Коздровська; Садочку — Дарія Маркевич; Соціяльного — Вікторія Мартинюк; Членства — Мирослава Хом'як; Культ.-освіт. — Маріянна Маковська; „Променя" — Емілія Репка; Бібліотека — Софія Василишин; Музей Фунд.— Єлисавета Прокіпчук; 'Локал Канвсел' — Марія Косташ; Почесних членок — Леся Івасюк; Добродійного — Катерина Гавриш; Маєткового — Джені Стоґре; Харитативного — Джералдін Наконечний; Протоколів до Архіву — Івана Дженис, Анна Кравець; Спеціяльний Проєкти — Наталка Кіт; Стипендійний Фонд (Кол Св. Андрея) — Надія Боднар; Українських Справ — Марія Гринчук; Амнестії — Ольга Райчиба; Реп. до КУК — Наталка Гарасимів; Ясла — Маріянна Базюк; Телефонічного — Парання Калат; Молод. СУМК — Леся Погорецька; — Ювілейний Діточий Хор — Надія Опир.

Іванка Усик,
Рек. секр.

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

МЕЛФОРТ, САСК.

Річні збори відділу відбулися 9 грудня 1989 р. в присутности 16 членок. Голова відділу Марія Залещук відкрила збори молитвою, потім вшановано пок. членок хвилиною мовчанки. Предсідницею зборів була Анна Петрів, а секретаркою Бажана Панчишин. Голова Марія Зелещук здала звіт з річної діяльности відділу.

Впродовж року відбулось 7 місячних і одні річні збори. Влаштували свята Лесі Українки і Тараса Шевченка. Коли справа вимагала займалися членки приготуванням перекуски. Приготовили обіди на празник, Спільне Свячене і День Подяки. Взяли участь у спільнім польовім Богослуженні, яке відбулось цього року в Мелфорті. Брали участь у Світовім Дні Молитви. Вшанували пані Петрів з нагоди її 75-ліття.

Дбаємо про чистоту і прикрасу церкви. Відвідуємо хворих у шпиталі. Ходили колядувати разом з членами громади, а також співаємо в церковному хорі. Передплачуємо журнал „Промінь" для відділу.

До Централі Союзу Українок Канади виповнили Бюджет, дали пожертви: $25.00 на Терміракл, $30.00 на „Гарт фонд". $35.00 на „діябет фонд", $1009.64 на викінчення залі, купили новий холодільник до кухні за $727.59.

Заряд на 1990 рік: Почесна голова — Катерина Фідик, голова — Марія Залещук, 1-ша заст. голови — Надія Щербій, 2-га заст. — Гафія Ніврянська, рекорд. секр. — Василина Черній, фінан. секр. — Бажана Панчишин, касирка — Стефка Гандзюк. Контрольна комісія — Бориславa Котик, Надія Щербій, Гафія Ніврянська.

Добродійний комітет: Маня Залещук, Василина Кивириґо. Комітет телефону — Катерина Федик, Бронислава Котик, Сестриці церкви — Марія Ґрипюк, Василина Кивириґо, Катерина Фідин. Господині — Стефка Гандзюк, Бажана, Панчишин, Надія Щербій, Бронислава Котик, Марія Антонійчук.

Марія Залещук, голова. *Василина Черній,* секр.

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ
САСКАТУН САСКАЧЕВАН

Дня 26-го листопада 1989 р. відбулися річні збори Союзу Українок Канади відділу ім. Ольги Кобилянської. Марія Воронюк була головою зборів, а Розалія Котелко рекордовою секретаркою. Митроф. прот. М. Олесюк провів молитву. Хвилинною мовчанкою збори вшанували покійних членок відділу. Розалія Котелко прочитала протокол минулорічних зборів, Емілія Табашнюк роздала друкований річний фінансовий звіт. Протокол і фінансовий звіт були одобрені. Голова відділу Анна Михайлюк своїм звітом повідомила про великий поступ в праці за 1989 рік, подякувала всім членкам за співпрацю і закликала до дальшої співпраці. Впродовж року відбулось 10 місячних зборів та 6 засідань управи. Успішно відбулася Йорданська свята вечеря, членський чай, великодний чай, коли продалось багато пасок, бабок, писанок. Вшанували сеньйорів, відбули спільне свячене, храмовий обід, продавали їжу на Exhibition, працювали для павільйону „Київ" в часі Фолклорами, три рази продавали печиво в Plasi, зробили обід в день подяки і багато інших обідів та бенкетів, весілля, похорони і інше, коли було це тільки потрібно.

Наші членки працюють в українській і недільній школах, опікуються сумківцями. Українські культурні обов'язки є для нас дуже важливими і ми стараємось їх виконати якнайкраще.

Ми допомагаємо нашому журналові „Промінь", святкуємо свято Т. Шевченка і час від часу інших визначних осіб, співаємо в церковному хорі.

Добродійний комітет відвідує хворих, обдаровує хворих в часі Різдвяних свят і в часі Воскресіння Христового. Наші членки є в управі Централі, в управі Українського музею, приймали активну участь в крайовім з'їзді, приймаємо участь в організації КУК, висилаємо допомогові пачки потребуючим українцям поза межами Канади. Наш прихід за 1989 рік $83,946.63. Наш фінансовий рік закінчився 31 жовтня 1989 року.

Ми висловлюємо подяку митр. прот. М. Олесюкові за моральну підтримку, управі і всім, хто виконував свої обов'язки в праці відділу.

Склад управи на 1990 рік: голова - Анна Михайлюк, заступниці голови: Оля Кей, Петруся Гаврилів, Вікторія Балан, рекордова секретарка - Анна Федейко, касирка Емілія Табашнюк, Кореспонд. секретарка — Марія Гарбус, Контрольна комісія: Діяна Доктор, Силвія Олексин, Марія Савіцька Референтка журналу „Промінь" - Марія Дорош, музейної фундації - Елисавета Вахняк, архіву - Оля Гавриш, Емілія Табашнюк, культурно-освітня референтка - Марія Воронюк, добродійка Карин Василенко, організаційна (членства) - Розалія Котелко, Міжнародні справи - д-р Савеля Стечишин.

Референтки мистецтва (crafts) - Олеся Стефанюк, Єлисавета Кіндрачук, Петруся Гаврилів, реф. Жіночих справ (Рада) - Розалія Котелко, бібліотеки - М. Симчич, реф. шпиталів - Анна Клапушак, реф. надзірної ради молодшого СУМК - Алісія Клапушак, Аделя Тріщук, Ради старшого СУМК - Лорейн Бобовська, традиційних печив - Марія Чуганюк, Наталя Диптух, Анна Чуй, праця в кухні - Анна Чуй, Дора Кулик, Оля Кей. Чаї: Дорін Гавлит, Варвара Дербавка, Корін Вахняк, Лорі Баран. Представниці до КУК: Марія Дорош, Анна Папіш, Анна Глуханюк, Галя Максимюк.

Наш відділ складається з 202 членок, 50 з них є відзначені як почесні членки.

Анна Михайлюк - голова
Розалія Котелко - рекорд. секретар

ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ
ЕДМОНТОН

Річні збори відділу відбулися 5 грудня 1989 р. в залі при церкві Св. Михаїла. Присутніх членок було 35. Збори почато молитвою і вечерою з ресторану.

Збори відкрила заступниця голови Марія Попович. Вшановано покійних членок хвилиною мовчанки. Предсідницею зборів була Надія Жмурко, секретаркою — Ольга Стельмащук.

Наш відділ складається з 62-ох членок і двох почесних. Було 14 комітетів, які працювали з управою. Відбули 8 місячних зборів і одні річні збори. Цього року у нас на зборах гостем була голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Надія Гаманик. Після кожних місячних зборів співаємо „Многая літа" членкам, що їм припадає день уродин, а по цім споживаємо торт.

Членки нашого відділу видали 10 похоронних і поминальних обідів, приготували Святу Йорданську вечерю, бенкет на „Маланку", спільне Свячене, обід на храм. Цього року припала нам черга видати вечерю для Едмонтонських вівтарних хлопців.

Вшанували прот. д-ра І. Стуса в часі нагородження його мітрою бенкетом і добірною програмою. Влаштували два базари. Видаємо каву і перекуску раз у місяць після Богослуження, показ фільми і називаємо це „Сумківською неділею".

Наш відділ разом з іншими відділами в Едмонтоні брав участь у „Дні Спадщини" у Гавриляк Парку, де продавали поживу. Влаштували два чаї в Катедрі Св. Івана в честь Владики Івана і Провінційної Екзекутиви Союзу Українок в Альберті.

Наш добродійний комітет висилає квіти і картки побажань хворим, також відвідуємо хворих по лікарнях та домах. На Великдень несемо свячену паску, а на Різдво — Святу Вечерю по домах. Вшанували чотирьох старших членок з нагоди їх уродин — Ольгу Камінську, Марту Кнеп, Марту Яцун і Анну Ялоговську. Наші членки ходять колядувати, пишуть писанки і печуть проскурки до церкви.

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ВІДДІЛУ СВ. КН. ОЛЬГИ при катедральній громаді Св. Володимира в Торонто, 3-го грудня 1989 р.

Звіт голови відділу — Марії Божик.

Цьогорічний мій звіт буде інший як попередніх років, бо цього року було аж три голови відділу, останні загальні збори відбулися 29 січня 1989 року, на цих зборах виринула проблема вибору голови відділу й на прохання отців настоятелів та всіх членок я погодилася бути головою лише до часу скликання Надзвичайних Зборів, які відбулися 5-го березня 1989 р. з одною точкою програми, а це — вибір голови відділу.

Спроба вибору голови знову закінчилась невдачею й після довгих дебат, прохань і переконань — рішено, щоб заступниці голови виконували обов'язки голови ротаційною системою по три місяці кожна в такому порядку: Добр. Анна Ференсів перша, Анна Кришталь ська друга, а Марта Янчик третя, всі вони на це погодилися. На жаль, наступного дня, себто 6 березня т.р. пані Янчик повідомила телефонічно, що вона відмовляється від призначених їй обов'язків на вчорашніх зборах, щоб рятувати ситуацію добр. А. Ференсів скликала перше засідання управи на день 26 березня, на якому подала до затвердження управою цілорічний плян відділу. Плян був прийнятий але фінансовий відділ залишився не працездатним, бо не було кому підписувати чеки з касиркою відділу, бо зміна підписів кожних три місяці оказалася не практичною й силою обставин Марія Божик залишилася на дальше зі своїм підписом на банкових чеках.

Обов'язки голови я старалася виконувати совісно і чесно, а зі мною й ціла управа. Коли був переписаний стан нашого майна (інвентаря) що виконали пані: Є. Літвінов і О. Олесюк, я передала важливі організаційні документи й ключі й по 37 річній праці в управі Союзу Українок Канади, та катедральної громади — я офіційно відійшла від праці як членка управи. При тому дозвольте ствердити, що ви всі були тою рушійною силою нашого відділу й я вам за це дуже вдячна.

37 років тому, перша моя праця у відділі була протокольної секретарки, на яку мене призначила визначна наша діячка — піонерка Калина Сакалюк. Протягом 37 років я виконувала всі організаційні обов'язки у нашому відділі, а був час, що приходилось повнити одну функцію й три роки під ряд. З вашою відданістю й невтомною працею мені не було тяжко вибути на пості голови 8-м років, защо належить вам велике признання і подяка.

Вашу працю оцінювали всі, а наші Владики нагороджували її окремими грамотами, як бл. пам. Владика Михаїл і Владика Миколай, отці настоятелі кожночасно висловлювали своє вдоволення з Вашої праці.

Підчас святкувань 1000-річчя Хрещення України у Св. Православну Віру, Блаженніший Владика Митрополит Василій відзначив наш відділ, Митрополичою Грамотою а при тому й мене особисто. Я свідома того, що це не була моя заслуга — бо праця ваша то й заслуга належить тільки вам! Ви своєю мозольною працею причинилися до того, що наш відділ пожертвував на наш Культурний Осередок 80-ть тисяч долярів, це ж є неабияке досягнення.

За проєктом нашого відділу, минулого року було відзначено 40 пань т.зв. „стодоляровим" кріслом на оселі „Київ" в Культурному Осередку, а при тому, ви ще пожертвували 20 тисяч долярів на будову печі в приміщеннях Осередку і дві тисячі долярів на купно піяніно для нашого катедрального хору не враховуючи громадської праці при організуванню різних ім- ☞

Наші страші сумківці влаштували два концерти — Св. Миколая і Шевченківський, також співали на Богослуженнях у часі нашого храмового свята. Виступали на Маланку, драматизуючи „Маланку" в строях із співами і танками. Ми оплатили одного сумківця на літні курси до Інституту „Освіта", а одного до оселі „Барвінок", також вислали одну дівчину до Оттави з нагоди її нагороди в школі. Наш відділ вислав двох членок як делеґаток на З'їзд до Реджайни.

Наш фінансовий стан і пожертви: лишилось з 1988 року — $8,315.00, прибутки в 1989 — $15,176.00, видатки в 1989 — $14,450.00, в касі $9,040.00. Пожертви на церкву Св. Михаїла — $6,000.00, сумківцям — $800.00. „Промінь" — $50.00. Буджет до Централі — $450.00.

Управа відділу на 1990 рік: уступивша голова — А. Звоздецька, голова — М. Попович, 1-ша заступниця голови — Г. Рипка, 2-га заступниця голови — Р. Цимбалюк, 3-тя заступниця — О. Стельмащук; рекордова секретарка — Ф. Тарновець, кореспондентка — О. Зачернюк, касирка — А. Пісецька. Контрольна комісія — М. Маґеґа, С. Павлюк, Іванка Хіжан.

Комітети: Добродійний — А. Зотик, Г. Рипка, Р. Цимбалюк. Церковний — О. Зачернюк, Н. Савчук, Р. Гилдабренд, Г. Федак, Іванка Хижан. Суспільна опіка — Ф. Тарновець, Л. Король. Відділ СУМК, Ґ. Васильців, М. Євчук. КУК референтки — Р. Цимбалюк, Ф. Тарновець. Телефонічний — М. Пиклик, С. Турта, А Мелешко, А. Бонк. Культ-Освіта — Л. Король, М. Євчук, Ґ. Васильців. Місцеві підприємства — М. Ангел, Р. Чорнолюк, Р. Пачишник. Базаровий — А. Зотик, Р. Цимбалюк, А. Мелешко. Членський — Ф. Терновець, Р. Цимбалюк. Журнал „Промінь" референтка Ф. Тарновець. Бібліотека — Ф. Тарновець. Кухарки — О. Камінська, Г. Федюк, Н. Савчук, К. Лукашевич, А. Зотик. Учителька Недільної школи — М. Єнчук.

Ф. Тарновець
референтка

БЛ. П. ЕМІЛІЯ ПАРКС

В неділю 25-го березня 1990 р. на 80 році свого життя, у шпиталі Ґрейс, відійшла у вічність бл. п. Емілія Паркс.

Емілія Паркс народилася 12-го липня 1910 р. в селі Кодерівці, Західна Україна, в родині Івана і Марії Пасіка. До Канади приїхала з своїми родичами 1912 р. і оселилася в Сван Ривер, Саскачеван. Закінчивши початкову школу, Емілія залишилася на фармі, помагаючи родичам в господарській праці. Пізніше, вона працювала у Реджайні, Саск.

За молодих літ, Емілія учащала до української православної церкви співала у церковному хорі, брала участь у драмі та була членкою аматорського танцювального ансамблю Василя Авраменка. Коли відділ Союзу Доньки України заснувався в 1926 році в Реджайні, Саск. Емілія вступила в членство.

В 1931 р., Емілія одружилась з Василем Паркс (Прокопчик). Бог обдарував їх одиноким сином Марвеном, двома внуками і двома правнуками. Пізніше родина замешкали в Гамілтон, Онт., а в 1943 року оселились в Виндзорі, Онт. Муж, Василь упокоївся в 1966 р.

Емілія була щирою українкою, все цікавилась українським громадським життям, включаючись в активну працю при церкві Св. Володимира та відділі Союзу ім. Лесі Українки. Вона причинилася багато до його розвитку: започаткувала чайні вечорки, сморґезборґс, та помагала при забавах, пікніках, базарах, при робленні варенників. Все це було старанно зроблено на здобуток фондів для церкви і для відділу.

На протязі свого активного життя, Емілія займала слідуючі позиції: у відділі Лесі Українки, була головою, зас. голови, членка пирогового комітету, дорадниця старшого СУМК-у, була членкою контрольної комісії Східної Екзекутиви Союзу Українок та членкою клюбу сеньорів „Золота Згода".

За її щиру працю, Емілія була вшанована нагородами: 25, 50, 60-ліття членства грамотою СУК, одержала плек від відділу за довголітну працю, і нагороджена відзнакою-шпилькою 50-ліття відділу Лесі Українки.

Як піонерка, провела корисне життя. Вона цінила журнал „Промінь" і відділ ім. Лесі Українки складає 100 долярів на нев'янучий вінок в її пам'ять.

Хай вільна канадська земля буде їй легкою, пам'ять про неї вічною.

Оля Друль,
кор. секр.

УПОКОЇЛАСЬ МАРІЯ ІЛЮК

ЕДМОНТОН

2 березня 1990 р. відійшла у вічність ще одна з наших примірних членок.

Марія Ілюк з дому Петрук народилася першого січня 1917 р. в домі Митра і Александри Петрук. (В родині було шестеро дітей, Марія найстарша) в околиці „Васил" Альта, що замінило назву на „Гері Гил" Hairy Hill.

Марія виростала в українському оточенні, де українські співи, музика і танки було життям для українців. Марія була активна в цій ділянці, співала в хорі, танцювала і грала в оркестрі на мандоліні. З часом

през Як: базарі, обіди та чайні прийняття, це все була ваша Дорогі Членки праця й Вам за неї належить признання й велика подяка!

Мушу признати, що протягом тих довгих років, я мала задовільну співпрацю з управами катедральної громади, защо висловлюю їм щиру подяку.

Не згадуйте лихом я була я завжди буду з вами. Щасти вам, Боже.

Марія Божик
уступивша голова.

вона сама учила молодь українських танків і спів і не один концерт вивела на сцені в Народнім Домі в Шипинцях, Альті. Виростаючи з молодю в Шипинцях, тут познайомилася з Митром Ілюком і одружилася жов. 24, 1937. Вони замешкали на фармі, яка була оригінальний „гомстед" Митрового батька одною із перших поселень піонерів, що посилилися там 1901 р. Життя молодого подружжя скоро змінилося, шукаючи кращого життя. 1947 купили млинок в Гері Гил, де постійно чистили або мололи збіжжа. Це також змінилося, вони 1955 року продали млин і купили готель в Санґудо, Альта. в малому містечкі, де мало було українців. Марія тут прагнула за українським життям, яке вони залишили в Гері Гил. В Санґудо вона переговорювала з кількома українськими жінками про потребу українського Народного Дому. Чому би тут не зорганізувати громадське життя. Хоч мало українців але треба ширити українську культуру бо молодь підростає. 1957 року зорганізовано Союз Українців ім. Лесі Українки. Тут Марія взяла на себе обов'язок голови. Хоч мало українців але всі з захопленням взялися до праці насамперед, щоб здобути фондів на будову Нар. Дому, влаштовували базарі, продавали білети на розігравку, запрошували дівчат на королеву і в той самий час робили порозуміння на Богослуження по чужих залях, або в „юнайтид" церкві доки не збудували Народний Дім.

Марія була веселої вдачі, давала добрий примір, добрі поради, співала в хорі і всюди допомагала.

Після кількох років Митро і Марія купили готель в Речфорт Брідж, що було тільки шість миль від Санґудо. Помимо тяжкої праці в готелі вони все знаходили час прийти на Богослуження і далі допомагали аж до 1976 року, коли вони спродали готель і перебралися до Едмонтону, щоб легше зажити та здоров'я підупадало і мрія про відпочинок не здійснилася, як було запляновано.

В глибокому смутку залишила Марія, свого дорогого мужа Митра, свої любі сестри, одну братову і одного брата. Дуже багато племінниць, племінників і щирих приятелів. Панахиду служив отець прот. М. Равлюк в похоронному заведені в Едмонтоні, а похорон служив отець прот. М. Савченко в Ту Гилс, де опісля похоронено тіло в її любій околиці Шипинці. Спи люба дружино, сестро, тітко і дорога приятелько, після трудів і змагань до життя. Хай Господь дарує тобі Царство Небесне.

Твої сестри в Союзі Українок в Санбудо, Альта складають щире співчуття мужеві Митрові і всій родині. Замість квітів складають $100.00 на „Промінь". Вічна Тобі Пам'ять.

Засмучена приятелька!

БЛ. П. МИХАЙЛО ІВАНЧУК

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

Михайло Іванчук — 77 років упокоївся в лікарні в Норт Бетлфорд, Саск.

Михайло Іванчук народився 20 жовтня 1912 року в Алберт Товн, Саск., син Олекси і Катерини (Хоми) Іванчук. Родина Іванчуків переїхала на поселення до Витков у 1913 році. Тут Михайло виростав, працював при батьках на фармі, яку пізніше перебрав від батьків. Одружився Михайло з Настею Заболотною в червні 1965 року. Якийсь час родина проживала в околиці Домініон, а відтак поселились в 1960 роках в Норт Бетлфорд, Саскачеван.

Активний член громади, ціле своє життя трудився в організаціях, був членом СУМК, також членом піонерської громади, де віддав багато часу зі своїми громадянами.

Похоронні відправи відбулися в церкві Св. Івана Хрестителя в Норт Бетлфорд. Отець Григорій Удод відслужив похоронні Богослуження і тіло спочилого Михайла похоронено на місцевім цвинтарі.

Щира подяка о. Г. Удодові, сослужникам і всім присутнім, що прийшли щоб провести в останню дорогу покійного.

Бл. п. Михайло Іванчук залишив у жалобі дружину Настю, сестру Марію та багато родини. Вічна йому пам'ять.

У пам'ять покійного дружина Настя складає $40.00 на журнал „Промінь".

Просимо поправити:

На ст. 25, в ч. 7-8 1989 р. в описі „Свято членства після підпису членка куль-освітнього ком. додати Леся Джарман;

На ст. 25, в числі 3 з березня ц. року у річному звіті відділу Олени Пчілки в складі заряду рефер. Українського Музею Канади має бути Леся Джарман (не Трофанюк).

БЛ. П. ТЕКЛЯ КУРИШ

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

В понеділок, 9-го січня 1989 року в Едмонтоні відійшла на вічний спокій бл. п. Текля Куриш з дому Кінасевіч. Народилася Текля в 1893 р. в селі Васильківці, повіт Снятин в Західній Україні. В 1902 році виїхала маленькою дівчинкою зі своїми батьками Антоном і Анною Кінасевич до Канади.

З початку родина осілася в Ґімлі, Ман., а в 1912 році родина Кінасевичів переселюється на фарму в Ітонія, Саскачеван. 1914 році Текля виходить заміж за Семена Куриша. З мужем жила в Саскатуні, Едмонтоні й Драмгел. Після смерти чоловіка в 1924 році, покійна Текля з дітьми перенеслася жити до Едмонтону.

В Едмонтоні працювала в Інституті М. Грушевського, тепер Інститут Св. Івана. В 1926 році стала членкою Катедральної парафії, Св. Івана, як також стала й членкою Союзу Українок Канади при цій же Катедрі.

У нашому українському православному суспільстві в Канаді знаходяться одиниці, котрі мають матеріяльні здобутки то не закопують їх „в землю", але діляться ними з інституціями суспільства, щоби допомогти їм існувати й провадити ту працю, для котрої вони були зорганізовані.

До таких одиниць належала бл. п. Текля Куриш з дому Кінасевич. Вона цікавилася справами міста Едмонтону. Учащала на сесії мійської ради й пильно слідила, що там говорилося і робилося. За свої роки вона купувала землю, коли могла й жертвувала цю землю на добро українського православного суспільства в Едмонтоні й поза Едмонтоном.

Сьогодні стоїть Українська Православна Соборна Церква Св. Андрея, на землі, яку вона подарувала громаді. Також подарувала землю для нової Української Православної громади Св. Антонія, котра буде починати будову своєї святині цього року. Ділила свої матеріяльні здобутки з Катедральною Громадою Св. Івана, Інститутом Св. Івана в Едмонтоні. Жертвувала поважні суми грошей на Колеґію Св. Андрея у Вінніпезі й для Консисторії Православної Церкви в Канаді.

Її пожертви на добрі цілі є доказом, що вона знала хто вона є і розуміла важливість підтримувати українські православні інституції. Вона дійсно причинилася благородно до забезпечення майбутности українських православних організацій в Канаді. Тим вона дала гарний приклад для нашого українського православного суспільства до наслідування.

Бл. п. Текля Куриш в глибокому смутку залишила сина Дарія і його дружину Донну в Едмонтоні. Внуки: Дерел і Ірина в Едмонтоні й Михайла в Ладук, Альта. Правнуки: Михайло, Кевин й Анна Марія в Едмонтоні. Залишила також братів: Максима й Івана в Едмонтоні й Павла в Кіндерслей, Саск. Залишила дві сестри: Дарію Янду в Едмонтоні й Юлію Човник в Калґарі, Альта.

Похоронні відправи були відправлені в такому порядку: в понеділок 16-го січня була відправлена Панахида Св. Андрея, служили: Протопресвітер Г. Василів і митрат М. Крущак. Співав церковний хор під диригентурою Мирослави Фодчук. Дня 17-го січня Заупокійна Літургія й закінчення Похорону відбулися в Катедрі Св. Івана, а відправляли: протопрес. Г. Василів, митр. М. Крищук, прот. М. Равлюк і прот. О. Гупка, як також був присутній Преосвященіший Владика ІВАН, співав катедральний хор під диригентурою Лесі Чумер.

У своїх словах про бл. п. Теклю Куриш, всі священослужителі підкреслювали про її заслуги й жертвенність своїх Українських Православних Церков, інституцій і організацій.

Поховано покійну Теклю Куриш на Бічмавт цвинтарі в Едмонтоні. Після похорону відбувся поминальний обід, який приготовали членки відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана. Після обіду провів коротку програму о. митр. М. Крищук, на які були відчитані співчуття для родини від: Консисторії Української Православної Церкви в Вінніпеґу й Колеґії Св. Андрея. Висловлювали щирі співчуття представники громад: Св. Івана, Св. Андрея і Св. Антонія, від Союзу українок Канади при Катедрі Св. Івана, Інституту Св. Івана й другі.

Хай добра пам'ять по покійній Теклі, а також її благородні діла залишаться вічно, а особливо в тих громадах міста Едмонтону, де за її допомогою побудовано Українські Православні Святині.

Нехай Господь Бог оселить душу покійної Теклі там де всі праведні спочивають. Вічна їй пам'ять!

Знайомий

OLHA KOBYLANSKA BRANCH CHILLIWACK, B.C.

The Ukrainian Women's Association, Olha Kobylanska Branch in Chilliwack, B.C., is a small group of 15 members, the majority being retired ladies but very active spiritually and culturally. We continue to carry out all church and cultural activities as prescribed by our Constitution.

Most of our activities are affiliated with the church, but we also take part in local community events such as displays, parades, demonstrations and other multi-cultural activities.

During the year we celebrate all church holidays such as Christmas, New Years, Jordan Supper, Easter, Shevchenko, Olha Kobylanska, and Lesia Ukrainka Memorial days, also St. Dimitrios Praznik in November. Fund raising events such as an Annual Spring bazaar and bake sale, and sales of pyrohy and cabbage rolls are our basic mainstay for financial support for our church.

We are a small but active group, and we support the Ukrainian Church and culture to the fullest. Our community is well aware of our existence and is much appreciative of our rich heritage and ethnic participation.

Visiting of the elderly and sick is also a very important part of our activities.

Sylvia Geleta — President

Winnie Hrycyk — Secretary

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

З глибоким жалем у серці згадуємо першу річницю покійного мого дорогого мужа і тата **Василя Білика,** який упокоївся 1-го червня 1989 р. в місті Норт Бетлфорд, Саск. на 80-тім році свого трудолюбивого життя, у його світлу пам'ять як нев'янучий вінок складаю $100.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Сумуюча дружина Кароля
і син Роналд.
Норт Бетлфорд, Саск.

———————

Відділ ім. Ольги Кобилянської у Витків, Саск. і церковна громада св. Духа складає на нев'янучий вінок $25.00 у пам'ять нашого члена, бл. п. **Пелипа Стокалка,** який упокоївся 14 квітня 1990 р.

Вічна йому пам'ять! Родині складаємо щирі співчуття.

Ґлорія Стокалко, голова.

Ганя Іванчук, секр.

———————

У другу болючу річницю мого дорогого мужа **Омеляна Монастирського** — упокоївся 17-го червня 1988 р. замість китиці квітів на його могилу складаю $25.00 на журнал „Промінь" якого ми обидвоє читали від першого числа. Покійному вічна пам'ять!

Сумуюча дружина Михаліна,
діти і внуки. Вінніпеґ.

———————

У п'яту річницю трагічної смерти нашого дорогого внука, сина і брата, бл. п. **Ґері Старчука,** який упокоївся 18 травня 1985 р., складаємо нев'янучий вінок $25.00 на фонд журналу „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Родичі — Леся і Дмитро; брати Браєн
і Лорен Старчук, Іван і Євгенія Лехкодух.
Васетна, Альберта.

———————

„У світлу пам'ять нашої дорогої та любої родини, які відійшли у вічність — дорогої сестри, братової бл. п. **Славки Богоніс,** у двадцяту річницю смерти — упокоїлась 24 червня 1970 р.; любої мами, тещі, бл. п. **Кароліни Когут,** упокоїлась 4 липня 1982 р.; батька, тестя, бл. п. **Константина Когута,** упокоївся 12 березня 1952 р. Скучаєм та смутно нам, і у наших серцях постійно перебуває любов для наших любих покійних. В їх незабутню пам'ять складаємо нев'янучий вінок і даруємо $40.00 на журнал „Промінь". Покійним Вічна Пам'ять!"

Доні і Зяті —
Тоня і Петро Петранюк
та Оля і Никола Стручинські,
Тандер Бей, Онт.

У ДВАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ СЛ. П. ОЛЕКСИ ХОРТІВ

Дня 10 травня 1970 р. відійшов в Вічність в Четем, Онтаріо, сл. п. **Олекса Хортів,** муж, батько, і дідусь, а в українській громаді поміг будувати православну церкву.

Походив з села Решняте, Долина, Західня Україна. В Канаді прожив 47 років, помер маючи 71 років.

Вже двадцята весна приходить і починають цвисти дерева в саді і квіти в городі без тебе, Дорогий мій Мужу. Вже і рожі що ти їх так любив і плекав у пуп'янках, але в моїм серці і серцях дітей — весни нема. Всі ми сумуємо і згадуємо Тебе добрими словами.

Засилаю в його пам'ять як нев'янучий вінок $100.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять.

Дора і діти
Четем, Онт.

———————

У другу річницю смерти **Ярослава Лесика** згадуємо день 10-ого червня 1988 року, коли відійшов у вічність наш любий муж, батько й син. Покійний Яросав залишив у великому смутку дружину Евгенію, трьох дітей: — Григорія, Міхася, Катрусю і маму Марію Лесик. Замість квітів засилаємо в його пам'ять $50.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять.

Дружина Евгенія,
діти — Григорій, Михась, Катруся
і мама Марія. Диловдейл, Онт.

———————

Відділ Союзу Українок при громаді Св. Іллї в Едмонтоні, складає нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогої членки, бл. п. **Катерини Ілащук,** яка упокоїлася 4 квітня, 1990 року. У її пам'ять складаємо $25.00 долярів на журнал „Промінь".

Вічна їй пам'ять, а родині щире співчуття.

Анна Доскоч,
Едмонтон, Альберта.

Для наших ГОСПОДИНЬ

РИБА З ТОМАТАМИ (ПОМІДОРАМИ)

2-½ ф. риби — покроєної на кусники
2 січеної зеленої цибульки (зрізування)
½ горнятка „сухого" білого вина
1 зубець розтертого часнику
1 бляшанка (28 унців) помідорів — відціджені
сік з ¼ цитрини
сіль і перець
січеної зеленої петрушки.

Рибу вложити до скляної огнетривалої посудини, вимащеної товщем. Посолити, поперчити. Окремо заварити решту складників і зверху полляти рибу. Накрити і всунути до гарячої печі на 350° і пекти около 20 хвилин. Подавати.

———————

СМАЖЕНА КУРЯЧА ПЕЧІНКА
(TASTY CHICKEN LIVERS)

3 ложки масла або маргарини
2 цибулі
2 паприки — зеленої
1 ф. курячої печінки
½ горнятка підливи 'чілі'
1 ложечка цитринового соку

Покришити цибулю і паприку і підсмажити на маслі, мішаючи, около 10 хвилин. Додати печінку і смажити 5 хвилин, обертаючи. Додати чілі соус і цитриновий сік і нехай усе разом смажиться ще 10 хвилин. Подавати.

———————

ВАРЕНИКИ З КВАСНОЇ КАПУСТИ

Капусту на вареники виполоскати в одній або двох водах. Варити капусту коротко, не більше як 10 хвилин. Приварену капусту відцідити охолодити, воду витиснути й як хто бажає посікти, або перемолоти. Окремо присмажити на олії велику дрібно посічену цибулю, додати до капусти, заправити до смаку сіллю і перцем.

Тісто на вареники місити вільне.

GARLIC ONION BAKE
(from the Pain/Fleming Annual Garlic Festival)

3 oz. soda crackers and 3 oz. Ritz crackers rolled fine (about 35 crackers each)
1 cup chopped garlic
10 tbsp. melted butter
8 oz. shredded cheddar cheese
3 large red onions
1½ cups milk
2 eggs

Mix cracker crumbs with 8 tbsp. butter and press half into a 9½ x 11½" baking pan. Saute sliced onion and chopped garlic in remaining butter until transluscent. Spread over cracker mixture. Beat eggs. Scald milk, let cool a little, then add to eggs. Spread cheese over mixture in pan. Pour egg mixture over cheese. Top with remaining crumbs. Bake at 350°F for 30 minutes.

———————

GOLD LENTIL SALAD
(from the Regional Cuisine of Greece)

1 cup lentils
1 bay leaf
4 cups water
1/3 cup vinegar
1 cup chopped celery
1 onion studded with 2 cloves
½ tsp. salt
¼ cup olive oil
1 tbsp. oregano
2 tbsp. chopped onion

Boil lentils, onion, bay leaf, salt and water for 30 minutes or until lentils are cooked. Drain, discard onion and bay leaf. Combine oil, vinegar and oregano and pour over lentils. Let cool at room temperature and refrigerate over night. Before serving, add remaining ingredients and garnish with tomato slice.

———————

GARLIC SAUCE
(from the Regional Cuisine of Greece)

4 medium potatoes
6 cloves garlic
¼ cup olive oil
4 cups water
½ tsp. salt
4 tbsp. vinegar

Boil potatoes in water. Place in blender with ½ cup water, garlic and salt. Blend for 2 minutes. Add oil and vinegar a little at a time and blend until smooth. Serve cold over fish or vegetables.

НА ФОНД ЖУРНАЛУ 30-ЛІТТЯ

Манітобська Провін. Екзекутива Союзу Українок, Вінніпеґ $300.00
Відділ Кн. Ольги при Соборі св. Покрови, Вініпеґ $200.00
Відділ ім. Олени Пчілки, Йорктон, Саск. $180.00
Відділ ім. Лесі Українки, Давфин, Ман. $150.00
Оля Друль, Емесбурґ, Онт. (збірка прес. ф. і кліш) $143.00
Василь Петрів, Канора, Саск. $100.00
Відділ ім. Лесі Українки, Санґудо, Алта. $100.00
Із Завіщення Володимира Іщенка, Вінніпеґ .. $100.00
Відділ ім. Лесі Українки, Виндзор, Онт. $80.00
Марта Лазарович, Саскатун $80.00
Марія Корпан, Реджайна $70.00
Священик о. Равлюк, Едмонтон $50.00
Марія Пасіка Казанівська, Ст. Кетерінс $50.00
Відділ ім. Лесі Українки, Кемлупс $50.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Едмонтон $50.00
Марія Бендас, Норт Бетлфорд, Саск. $35.00
Анна Горбай, Роблин, Ман. $30.00
Михаліна Монастирська, Вінніпеґ $30.00
Відділ ім. Олени Пчілки, Мирнам, Алта. $30.00
Катря Янківська, Вінніпеґ $30.00
Емілія Табашнюк, Саскатун $30.00
Н. Зенчишин, Реджайна $30.00
Дора Кіт, Форд Ері, Онт. (поправлене) $25.00
Катерина Сторожук, Давфин, у пам'ять мужа Івана $25.00
Ірина і Теодор Федик, Вінніпеґ, з привітом 30-ліття журналу $25.00
Нетті Парсон, Торонто $20.00
Вален. Яворська, Бімзвел, Онт. $10.00
Анна Охрей, Кіндерелей, Онт. $10.00
Верна Гладибородa, Келґари, ... $10.00
Люба Федоренко, Етобіко, Онт. $10.00
Лидія Кулинич, Келовна, Б. К. $10.00
Анаст. Пережак, Гамільтон $10.00
М. Бучак, Монтреал $10.00
М. Скрипник, Чиливек, ... $10.00
Ніна Кузьменко, Лондон, Онт. $10.00
С. Войтович, Суррей, Б. К. $10.00
А. Савіцька, Саскатун $10.00
Марія Роско, Ст. Катерінс, Онт. $10.00
В. Радченко, Монтреал $5.00
Тоня Петранюк, Тандер Бей, Онт. $5.00
Марія Андріящук, Ту Гилс, Алта $5.00
Вивіян МкКі, Дезбурґ, Алта $5.00
А. Андрушенко, Етобіко, Онт. $5.00
Анна Федик, Торонто $5.00
Юлія Гриців, Монтреал $5.00
Л. Яворська, Ґрін Філд Парк, Кве. $5.00
Л. Лібер, Торонто $5.00
Анна Володченко, Лондон, Онт. $5.00
Ф. Любий, Реджайна, Саск. $5.00
Галя Липка, Гамільтон $5.00
Я. Пушкар, Монтреал $5.00
Оля Квач, Монтреал $5.00
Анна Федун, Торонто $5.00
Софія Давидюк, Айтуна, Саск. $5.00

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ:

Богдан Корній, Бурлінґтон, Онт. в подарунок 2
О. Патрилюк, Реджайна 1
Фіона Тарновець, Едмонтон 1
О. Гунчак, Саскатун 1
Анна Дутчак, Ошава, Онт. 1
Єлисавета Мульська, Вінніпеґ 1
Ольга Андрушко, Вотерфорд, Онт. 1

Щира подяка за придбання передплат. Нович читачок радо вітаємо.

Адміністрація

———————

Шановна Управо журналу „Промінь"!

Читаю із великим задоволенням журнал „Промінь", і бажаю на дальше мати його в своїй хаті, пересилаю річну передплату і маленьку жертву $10.00 на журнал „Промінь".

Бажаю Вам добрих успіхів, і кріпкого здоров'я для Вашої праці.

Боже щасти на все добре

Євгенія Семиволос,
Брентфорд, Онтаріо

———————

Хвальна Редакціє!

У 30-ту річницю журналу „Промінь" бажаємо Вам і всім працівникам доброго здоров'я й якнайкращих успіхів на майбутнє. Засилаю мій дар — $30.00 на фонд Променя.

Анастасія Пережак,
Гамильтон.

———————

ПОПРАВКА

До звіту відділу ім. О. Кобилянської, Витків, Саск. на стор. 24, в ч. 4 просимо додати „Члени громади: Орест Іванчук, Роман Будзяк, Іван Іванчук, Юліян Ґоян на прохання членок вклали горішні нові вікна у церкві. Ці вікна поробив Іван Іванчук. Просимо також поправити прізвище Юрія з Чупки на Ґупку.

———————

Відділ Союзу Українок ім. О. Пчілки в Йорктоні, Саск. складає $20.00 на прес. фонд журналу „Промінь", як нев'янучий вінок у світлу пам'ять нашої членки, бл. п. **Оксани Боднарик** — упокоїлась 1-го травня 1990 р. Вічна їй пам'ять!

За відділ — П. Семенюк, секр.
Йорктон, Саск.

———————

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Корнила Андріящука** — упокоївся 1 червня 1961 року. Замість квітів складаю $20.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Дружина Марія Андріяшук,
Ту Гилс, Альберта.

I C-13
HAWRYSH MRS K OCT 90
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON ALTA
T5R 5R5

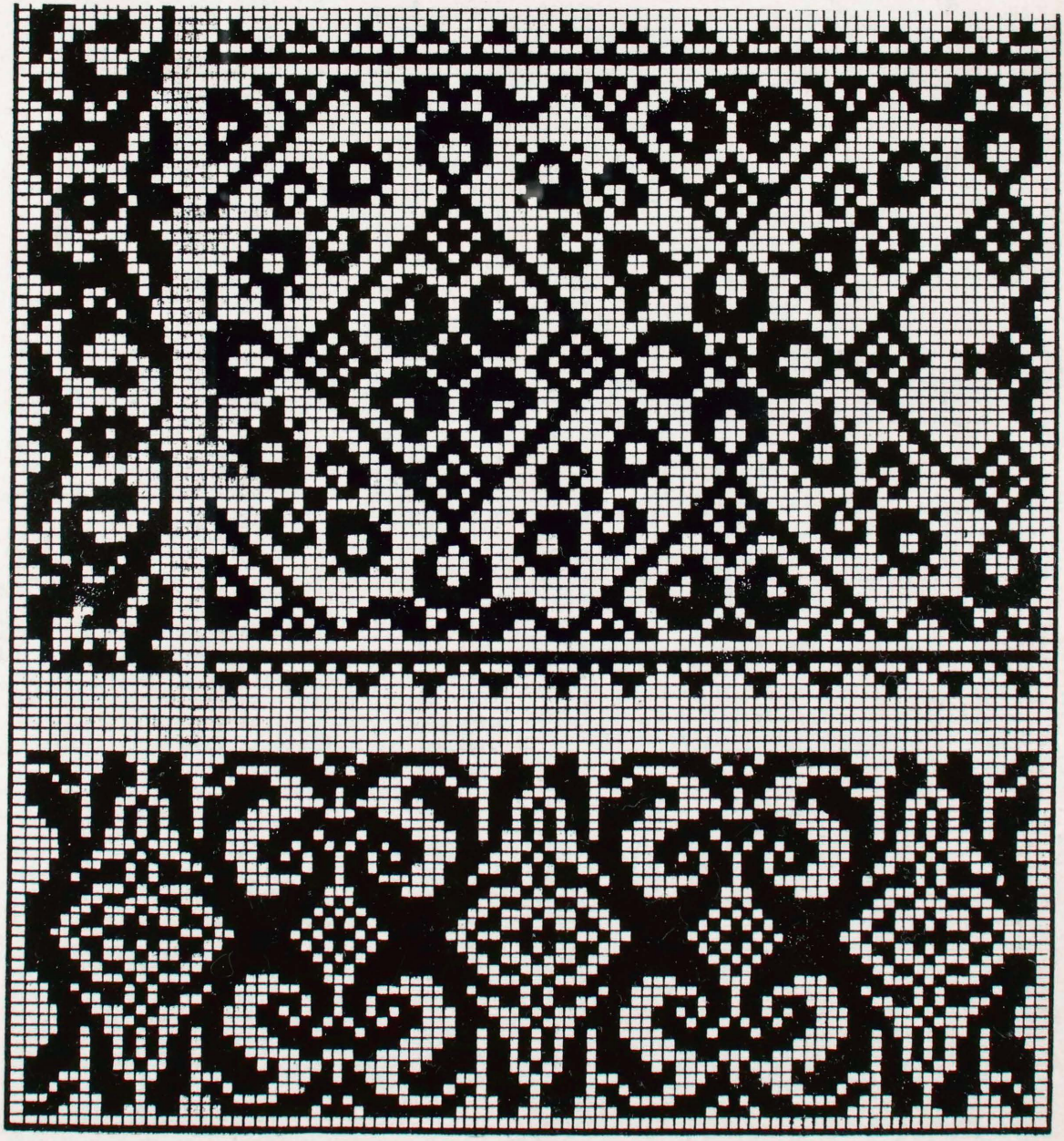

Михайло **ПОКИДАНЕЦЬ** пропонує рукодільницям візерунок з Сокальщини Львівської області.